

AVE MARIA

September 1928.

Nabožno-pouční mesečník.

20. letník.

Manager-Vodja uprave:
Rev. Blanko Kavčič.
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

"AVE MARIA"

Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

Editor — Urednik:
Rev. Salezij Glavnik,
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

In the interest of the Order of St. Francis.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance or mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Z dovoljenjem in odobrenjem prečastitega predstojništva.

Shodi v mesecu septembru.

Dne 8. septembra praznujemo god Rojstva Marijinega. Ker je ta dan letos v delavnik, bo shod drugi dan, v nedeljo dne 9. septembra. Ljubitelji Marijini, prisrčno vabljeni od blizu in daleč!

Ena nedelja v mesecu septembru je na razpolago **Prekmurcem**, za eno nedeljo pa so se priporočili bratje **Slovaki**. Obojim kličemo: Dobrodošli pri lemontski Mariji Pomagaj!

Iz Upravištva.

Romarjem in drugim Slovincem po širni Ameriki naznanjamo, da imamo v zalogi različne molitvenike, rožne vence, svetinjice, kipe in razne znake. Lemontski samostan je dal naročiti tudi zelo lepe razglednice in te razglednice Vam pošljemo na dom, ako jih želite. Prav po ceni so, dasiravno so nekaj izrednega. So peterobarvne in na izbiro so Vam štiri različne vrste: Samostan od spredaj, Cerkev od znotraj, Romarski dom, Pogled na jezero ob shodu. — Naročite jih, dokler so še v zalogi! Razveselili se jih boste, ko jih boste videli.

Izmed knjig zlasti priporočamo: **Sv. pismo nove zaveze**; **Apostolski molitvenik**, v katerem se nahajajo prelepe vzhodne obhajilne molitve; **Zvezde in cvetice**, kjer boš našel marsikaj, kar ti bo povzdignilo srce k Bogu; **Žena z zaprtimi očmi**, krasen roman služkinje-plemkinje.

Pri nas zamorete naročiti tudi **dr. Kernovo knjigo English-Slovene Reader**. Kdor pa hoče tukaj rojenega Slovence razveseliti z lepim angleškim prevodom najbolj znanih slovenskih pesmi, naj piše **Mr. Ivanu Zormanu, 6820 Edna Ave., Cleveland, Ohio**.

Ne odlašajte, obnovite naročnino za Ave Marijo!

Tistim, ki že dalj časa dolgujejo za naš list, smo poslali prošnje za obnovev naročnine. Naj se vsi odzovejo in naj ostanejo zvesti edinemu katoliškemu mesečniku za Slovence v Ameriki. Podpirali ste ga velikodušno tedaj, ko so bili težki časi zanj in ko je moral orati ledino katoliške misli med ameriškimi Slovenci. Podpirajte ga tudi sedaj, ko gleda s samozavestjo naprej v lepšo bodočnost.

Vemo, da Vas stiskajo slabe delavske razmere, vendar pomislite, da se zaveden katoličan ne ustraši žrtev. Glejte, **niti enega centa na dan Vam ni treba žrtvovati** in Ave Maria bo plačana za eno leto. Če ne morete plačati naročnine za celo leto, plačajte samo za pol ali samo za četrto leta. Povejte, da imate voljo, podpirati še zanaprej naše dobro delo in nam pomagati pri rešitvi neumrjocih duš. Gospod Bog Vam bo gotovo plačal Vašo pomoč in Vam pomagal pri Vaših podvzetjih. Zaupajte vanj in podpirajte nas še nadalje. To Vam kličemo iz dna sreča:

Slovenski frančiškani v Lemontu.

Hitimo z delom naprej!

ČLANSTVO, OBČINSTVO IN VES SLOVENSKI NAROD, POZOR!

NIKAR si ne predstavljajte in mislite, da je delo za kako organizacijo ali delo za narod kdaj dopolnjeno in izvršeno. Nikdar! Takega dela je vedno šele začetek, tako delo je vedno še novo.

V zapisniku zadnje polletne seje gl. odbora K.S.K. Jednote, vršče se od 16. do 21. julija, se čita več stvari, ki niso samo za dobrobit K.S.K. Jednote, marveč so velike važnosti za ves naš ameriški slovenski katoliški narod. Naša K.S.K. Jednota je del tega naroda, je katoliška organizacija, ki ima namen in načela svojemu narodu pomagati v vseh zadevah ter ga voditi po pravi poti do sreče, katero zamore doseči tukaj za sedanji življenski obstoj, kakor tudi v verskem oziru mu biti spremljevalka do sreče po smrti.

Kot imenoma katoliška organizacija, je to njena sveta dolžnost. V ta namen kot močna organizacija po svojih glavnih uradnikih in krajevnih društvih s članstvom po naselbinah prireja skupaj shode (sestanke). To so skupna zborovanja in predavanja, kjer se lahko članstvo in drugo ljudstvo zbira skupaj, navdušuje za ideje vere, kakor tudi za narodnost, za boljši medsebojni sporazum do izobrazbe in gmotne sreče, enako tudi do izobrazbe v verskem oziru in za vnetost do verskih dolžnosti.

V zadnjih letih se je vršilo veliko takih shodov širom Amerike. Dva največja slična shoda sta bila: prvi v Clevelandu ob 15. konvenciji K.S.K. Jednote, katerega se je udeležilo nad 10,000 ljudi na prostem v Gordon parku z velikimi manifestacijami. Drugi tak javen katoliški shod smo imeli na Evelethu, Minn., par let pozneje. Skoro celo mesto je istemu prisostovalo ob navzočnosti škofa in številnih duhovnikov.

Imeli smo take shode tudi v mnogih drugih mestih, ki so vsi izpadli prav dobro in v veliko veselje katoličanov ter v korist naše K. S. K. Jednote, ki zamore pričakovati svoj napredek edinole od dobrih katoliških družin.

Torej poskus in začetek teh shodov je bil velik uspeh; bili so od vseh resnih in dobromislečih katoličanov z veseljem sprejeti in pozdravljeni. Ti shodi so bili že dolgo pričakovana in potrebna ideja, zelo draga in ljuba našemu narodu. Ali naj na take shode in sestanke pozabimo? Ali naj sedaj s tem, kar smo že enkrat poskusili in veliko pridobili, sedaj mirujemo, oziroma prenehamo? Ali naj rečemo, da je s tem, kar smo že enkrat poskusili in veliko pridobili, zdaj vse doseženo in končano? Naj li sedaj mirujemo roke križem držeč? Ne, in ne!! Naše delo še ni dovršeno in nikdar ne bo; ne za glavne uradnike, ne za krajevna društva. Dokler smo v uradih,

in dokler spadamo v katoliško organizacijo, bomo delali za Jednoto in za narod; delali bomo skupno vsi in za vse! Dokler hoče in želi narod živeti, mora delati in se vneti za naše glavne ideje in načela.

Na zadnji seji glavnega odbora je bilo sklenjeno, da naj se povodom 35letnice K.S.K. Jednote priredi veliki vseslovenski katoliški shod v Ameriki. Namen tega prvega velikega sličnega shoda naj bi bil potom velike manifestacije izraziti skupne ideje in načrte za naš narodni blagor.

Prireditve tega shoda ni sicer namen in zahteva Jednote same, da bi bila kot podporna organizacija absolutna voditeljica tega shoda. Naša Jednota kot prva slovenska podporna organizacija v tej deželi in kot nekaka narodna mati, je prišla le s to idejo in s tem nasvetom na plan. Ta shod samo predlaga. To plemenito idejo je predložila pred naš narod uvažujoča nujno potrebo prireditve takega shoda. To je samo želja naše Jednote.

Shod bi bil delo celokupnega naroda. Jednota bi tvorila le en del tega shoda, vse drugo potrebno in izpopolnitev tega shoda bi pa vodile vse organizacije in dobro misleče slovensko ljudstvo. Če pa že imenujemo to katoliški shod, je stvar sama ob sebi naravna, ker je naše ljudstvo na splošno katoliškega prepričanja in mišljenja. Največ ameriških Slovencev je po naselbinah, kjer so združeni po farah pod vodstvom naših vnetih gospodov duhovnikov. Ta skupina bi torej lahko tvorila največji del udeležencev tega shoda, da bi postal v resnici pravi simbol nas vseh Slovencev v Ameriki, in radi tega bi ga lahko imenovali katoliški shod.

S tem sem na kratko povedal način, namen in idejo, po kateri bi se lahko priredilo naš nameravani shod. Da je baš naša K.S.K. Jednota sprožila to misel, je bila to njena dolžnost z ozirom na dejstvo, ker je ta Jednota že poprej take shode prirejala. Ti shodi so se vsepovsod dobro obnesli. Čemu bi se torej ne priredilo še en sličen shod za vse skupaj, da bi tja prihiteli zastopniki in zastopnice od vseh strani Združenih držav, društveni, kakor tudi zastopniki naselbin in gospodje duhovniki. Na ta važen shod bi povabili še druge odlične goste kot govornike kakor bi to odbori uredili.

Kako velik in obširen bi bil lahko ta shod, to prepuščam onim, ki imajo za to večji vpogled in ideje nego jih zamorem napisati jaz. Vem pa le, da bo ta shod, ako ga bo pozdravila širša slovenska katoliška javnost, nekaj tako triumfalnega, kar tukaj v Ameriki še nismo doživeli in nikdar videli.

Odkar se je sprožila ta misel in smo prišli v dotiko z drugimi veljavnimi osebami, so vsi ti to idejo odobraval, tako so tudi v bodoče pripravljeni to idejo

jo zagovarjati in ji pomagati do uresničenja. Res, treba bo za to dosti dela in truda, saj se brez tega ne more ničesar doseči. Prepričan sem pa, da bo naše dobro ljudstvo po dokončanem delu hvaležno onim, ki se bodo za ta shod zavzeli, ga vodili in dobro izpeljali.

Danes je to še samo ideja, nasvet in nekak predlog, predložen narodu v presojo. Kot tak naj gre pred naše vrlo ameriško ljudstvo. Zdaj naj podajo veliki misleci svoje izjave in navodila, kako z delom pričeti, da bo za vse in vsem odgovarjalo. Še enkrat povdarjam, da ni to popolnoma Jednotin shod; ista bo le del tega shoda, h katerega prireditvi bo skušala dosti pripomoči, da bo uspeh večji. Vendar bo ta shod odprt za vse, razen onih, ki ga bodo morda gledali samo s črnim očesom in sovraštvom kot odpadniki, ker ne marajo o verskih resnicah ničesar več slišati. Torej shod bo za vse naše dobromisleče ljudstvo. Na istem bo lahko nastopila vsaka skupina te ali one vrste, kajti namen shoda je delovati v korist vseh stanov našega naroda; torej bo le narodu v dobro, v izobrazbo in za boljši medsebojni sporazum. Takega shoda bi se morali vsi veseliti in ga z radostjo pozdraviti.

Ta shod bi se moral vršiti kje v sredini vseh ameriških Slovencev; recimo v bližini mesta Chicago, kar bi bilo edino mogoče v Lemontu, Ill., kjer je prostor tako velik in udoben, da bi edino odgovarjal za tak namen. To naj pozneje rešijo odbori, ki bo-

do izbrani v ta namen; čas shoda naj bi bil določen koncem julija 1929.

Potrebovalo se bo več odborov za različne priprave, da bo shod bolj popoln in da bi vsem odgovarjal. Priglasili naj bi se vsi, kateri imajo vodstvo, bodisi v kaki organizaciji ali v drugih narodnih skupinah. Osebito uljudno bomo povabili tudi naše častite gospode duhovnike, ki so že itak voditelji naroda.

Za enkrat še ni nobenih odborov imenovanih; namerava se pa prirediti sestanek z nekaterimi vplivnimi osebami, da bi se ukrenilo, kako pričeti nadaljno pot. Do tedaj pa se lahko obrnete na spodaj podpisanega, ali pa na sobrata gl. tajnika Josip Zalarja, kakor tudi lahko na Rev. K. Cverčkota, duhovodjo K.S.K. Jednote. To je začasni odbor pri KSK. Jednoti, da stvar prinese v javnost, stalni odbori se bodo pa kasneje sestavili, kakor bo zanimanje za izpeljavo te prireditve. Potrebovalo se bo dosti ljudi, da se to veliko idejo predloži pred narod, za narod in za boljši medsebojni sporazum. Tak shod bi moral trajati najmanj tri dni, od sobote na ponedeljek.

S tem sem pojasnil, kaj je bil namen gl. odbora, zbranega na zadnji polletni seji, ko je bila v zapisniku te seje označena točka glede nameravanega vseslovenskega katoliškega shoda.

S sobratskimi pozdravi ostajam vam udani

ANTON GRDINA, gl. predsednik K.S.K.J.

Šest novih plošč

JE IZDALA "AVE MARIA".

1. Slovenska polnočnica. I del, II. del...\$1.25	4. Šmarnice I. Litanije Matere božje II...\$1.25
2. Santa Claus I. Božične pesmi II.....\$1.25	5. Nova maša I. Poroka II.....\$1.25
3. Vstajenje. I. in II. del.....\$1.25	6. Našim najdražjim v spomin. I. in II. del\$1.25

Vse plošče so strogo verske vsebine. Na vseh govori naš znani slovenski misijonar Rev. Odilo Hajnšek O. F. M. Naročite jih pri Ave Mariji hitro, ker smo jih naročili omejeno število. Za poštino pošljite za posamezno ploščo pet centov. Ako naročite vseh šest — poštine prosto. Dobro preberite članek o rekordiranju v pričujoči številki!

A V E M A R I A

BOX 443, LEMONT, ILLINOIS.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe Kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega Komisarijata.— Naročnina \$3.00, z u n a j Združenih držav \$3.50.

September 1928.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

20. Letnik.

Tvoje rojstvo, o božja Porodnica, je naznanila radost vsemu svetu.

Rev. Odilo Hajnšek, O.F.M.

LOBOKO resno je vprašanje ob zibelki vsakega otroka: Kaj bo iz tega otroka? Zakaj sreča in gorje — včasih oboje skupaj — stojita kot spremljevalca zemljanova že ob zibelki. Zibelka skoro vsakega otroka je kakor izvir, kakor vrelec, ki iz njega priteka blagoslov ali prekletstvo. Tako sta stali doli v Egiptu v 3. stoletju zibelki dveh otrok: v eni je ležal mali Arij, v drugi je počival in sladko sanjal mali Atanazij. Prvi je potegnil pozneje skoro polovico tedanjega sveta za seboj v krivoversko zmoto in v pogubo, med tem ko je Atanazij v tisoč in tisoč srcih z ognjevito besedo in z duhovnimi spisi ohranil biser svete vere čist in nedotaknjen in je postal blesteči zgled vsem stoletjem in mogočni steber Cerkve Kristusove.

Tam na Francoskem je tekla zibelka malega Voltaireja in ona ubogega kmetskega sina Vincencija. In izprašujete: Kaj bo iz teh otrok? Zgodovina ima pripravljena dva odgovora: Vrelec, izvir prekletstva in pogube je postal Voltaire v milijon in milijon dušah, vzrok razdejanja svetišč sv. Duha. Ob zibelki sv. Vincencija Pavelskega pa je vzkipelec blagoslova, milosti in tolažbe za neštete množice trpinov in se razliva še danes po vsem svetu, vsem blagoslov in tolažbo prinašajoč.

Pristopimo pa zdaj-le k zibelki otroka, ki za nje ga bijejo naša srca v plemeniti ljubezni in v svetem navdušenju, stopimo k zibelki prečiste Device Marije na prečastitljivi praznik njenega rojstva. Ob tej zibelki zakličimo gori proti jasnim nebesom, k Bogu vsevednemu: Kaj bo iz tega otroka? Cvetlica v zornem blišču, svetlejša od zlata, ki je vzkli-

v svetišču, povejte, kdo je ta? In od veličastnega trona sv. Trojice, od svetlih korov anđelskih, od jasnega krdela svetnikov nam doni slavospev: Zdrava, o nebes Kraljica, zdrava angelov Gospa, veselje nebeških dvorov! Nikar se ne čudimo temu slavospevu! Nebesa so vendar čista in brezmadežna in čiste duše, čista srca so njih radost — Marija pa je vsa čista in brezmadežna in noben dih ljaj greha ni nikoli porosil tega bleščečega ogledala, kako ne bo ta otrok veselje nebeških dvorov?

Potem zakličimo doli v brezno večne boli: Povejte, ubogi, kaj bo iz tega otroka? V obupu in bolečini se glasi odgovor: ona je srd in črt pekla.

Od dni paradiza, tako govori knez pekla, mi je Marija obljubljena in zažugana kot žena, ki mi naj stre glavo in to je storila tako brezobzirno, zato jo sovražim.

Duh napuha sem! Hotel sem postaviti svoj sedež poleg trona božjega in rekel sem: "Ne bom služil," ona pa se je ponižala do "dekle Gospodove" in zasedla moj prestol — zato jo sovražim.

Greh, hudobija, zločin — kliče peklo — to je naše veselje, ker je to upor, revolucija, proti Bogu. Posrečilo se mi je, zasaditi v vsako srce klico greha in večnega pogubljenja, samo ne v srce Marijino, zato se je bojim, zato jo sovražim.

Začetnik laži sem — kliče knez pekla. — Laž, zlasti verska laž, verske zmote, to je moje najmočnejše orožje in ona, Devica, pa je vse zmote po stoletnem boju premagala, uničila, zato se tresem pred njo in jo sovražim kot svojega smrtnega sovražnika.

Milijone duš, tako odmeva iz prepada, milijone duš sem vkoval v verige strasti in jih priklenil na

svoj tron, moja lastnina so bile — Marija pa je postala "pripežališče grešnikov" in vsi, ki so proti njej stegnili svojo roko, so mi bili iztrgani, zato jo sovražim, zato je moj srd in črt.

Smrtna ura! Takrat je moja bogata žetev, pa še v zadnjem trenutku pride ona, pomoč umirajočih, in zašepče: moj sin, moja hči, mati je tukaj, ki prosi

žlahtnejši cvet človeštva, tolažba in upanje sveta.

Najlepše, kar je vstvarila božja ljubezen in nje-gova vsemogočnost, je Marijina duša. Lepša kakor angeli, katerih sladka Kraljica je ona. Marija je naše veselje.

Mi izgnani Evini otroci, tako kličejo narodi — mi potrebujemo materinega srca, ki čuti naše boleči-

—
Daj nam mnogo
dobrih
—

—
in žlahtnih sadov,
o Gospod!
—

zate ob smrti uri. S svojo milino zmaga vse in jaz sem zopet premagan — zato je ona strah pekla.

Slednjic zakličimo ven v stoletja, ki so že potopljena v preteklost in notri v čase, ki so še pred nami: Povejte, vi trudni popotniki zemlje iz vseh ljudstev in narodov: Kaj bo iz tega otroka? In kakor tisočeri zbor odmeva od vzhoda do zahoda v vseh jezikih: Ta otrok je za Kristusom Odrešenikom naj-

ne in pregnanstvo, ki ima za nas tolažilno besedo. Marija pa je "življenje, sladkost in upanje naše," da čospemo iz dežele pregnanstva v večno domačijo, v hišo našega Očeta.

Ubogi grešniki smo mi, s krivdo težko obloženi — Marija pa je Mati usmiljenja in na nas obrača svoje milostljive oči. Naša tolažba je Marija.

Težki križ nosimo po tej bedni zemlji — križarji

smo — tako nam doni od vseh štirih vetrov nasproti in žgoče solze v milijon obeh pripovedujejo brez besedi, da hodimo v dolini ob veletoku solza. Marija pa, od sedmero mečev presunjena, našo bolečino razume, čuti z nami in zato je naša tolažba. Stoletja in ljudstva v njih, povejte, kdo je ta? Zdi se mi, da vidim, kako se upogibajo kolena — narodi poklekujejo in svoj pogled upirajo v nebo, v očeh leskečejo

solze, obrazi razsvetljeni otroške ljubezni in naše uho sliši mogočno pesem: Zdrava Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi zdrava!

To je odgovor neba, odgovor pekla in odgovor vsega sveta, vesoljnega človeštva, na vprašanje: Kdo je ta? Kaj bo iz tega otroka?

Tvoje rojstvo, o božja Porodnica, je naznanilo resnično radost vsemu svetu!

Nove fonografske plošče.

Opisuje **Ivan Račič**.*

SI naši prijatelji po širni Ameriki bodo gotovo do skrajnosti presenečeni, ko bodo slišali to novico. Da, zares, "Ave Maria" je izdala te dni šest velikih fonografskih plošč.

To pot se mi, ameriški Slovenci, lahko potrkamo na prsa, da smo prišli na dan z novo idejo, in da smo napravili nekaj pomembnega, česar ni napravil do sedaj še noben drug narod.

Kako je prišlo do tega?

Ni še tega leto dni, kar je cerkveni pevski zbor pri sv. Štefanu v Chicagi, "Adrija", izdelal celo vrsto plošč za Viktor kompanijo. Med drugimi ploščami smo izdali tudi ono, ki jo vsi poznate še prav posebno, "Romanje k Materi božji". To je bila prva plošča, ki je v nji nastopil pravi duhovnik s cerkvenim govorom, in ki smo v nji podali pravi prizor iz cerkve. Rojaki so pridno segali in še vedno segajo po teh novih rekordih, vendar za "Romanje" so se dobesedno topli; vsem trgovcem je kar naenkrat pošla zaloga. Sam sem bil priča, kako nevoljni so bili nekateri domačini, ki niso mogli kupiti tega rekorda, ko bi ga bili radi, in so morali ponovno čakati, da je prišla nova zaloga.

Mimogrede je treba še povedati, da je rekordiranje zadnje dve leti neverjetno napredovalo. Novi rekordi, ki so napravljeni po električnem procesu, so tako naravni, glasni in razločni, kakor bi bili govornik in pevci v resnici pred nami. Človek kar pozabi, da poslušal le fonografski rekord. Še celo radio-postaje navijajo sedaj plošče pri precejšnjem delu svojega vsakdanjega programa. O tem bomo pisali na drugem mestu.

"Romanje" je torej imelo tak uspeh, kakor še nobeden slovenski rekord do sedaj. To je najboljši do-

kaz, kako naši rojaki ljubijo lepo cerkveno petje in kako cenijo naše lepe cerkvene obrede in govore. Tako se je tudi zgodilo, da fonografska plošča ne le zabava, temveč vrši tudi idealno misijonsko delo. Naš misijonar Rev. Odilo Hajnšek je takoj sprevidel, da je to izvrstno moderno sredstvo, ki v pravih okoliščinah lahko izredno uspešno služi dobremu namenu. Ravno take misli je tudi njegov redovni predstojnik, Very Rev. Benigen Snój, provincijalni komisar slovenskih frančiškanov v Ameriki. Tudi drugi gospodje duhovniki, med njimi Rev. Oman iz Clevelanda, potem pa tudi naši najbolj delavni in najbolj dalekovidni lajiki, v prvi vrsti naš po celi Ameriki znani Mr. Anton Grdina, so nasvetovali, naj "Ave Maria" na svojo roko izda več podobnih plošč kakor je "Romanje". Imamo na razpolago prvovrstnega cerkvenega govornika, ki se je v silno kratkem času priljubil vsem rojakom v Ameriki, imamo pa tudi gotovo število dobrih pevcev, ki so do sedaj peli že za celo vrsto rekordov in so torej rekordiranje že vajeni. V kolikor je to početje v zvezi z gmotnim dobičkom, se da vse urediti tako, da ima korist od tega Ave Maria in vse slovenske župnije v Ameriki. To je gotovo boljše, kakor pa če bi imeli gmotno korist le tujci, židje.

Tako je prišlo, da je Ave Maria izdala šest velikih rekordov. Ker nameravamo za naprej v vsaki številki Ave Marije popisati po en rekord, naj danes samo na splošno povemo, kaj smo rekordirali.

Dva rekorda sta božična. Na prvem je prava slovenska polnočnica. Resnični zvonovi, najlepše slovenske božične pesmi, spremljane z orgljami in violino, prekrasen božični nagovor (seveda ne govori nihče drugi, kakor sam naš g. misijonar), pravo liturgično petje, celo latinsko predglasje, zvončki

*) Mr. Ivan Račič se je zelo zgodaj začel zanimati za glasbo. Že kot dijak se je izobraževal v tej stroki. V Ljubljani je med drugimi imel za učitelja starostu slovenskih komponistov, slovečega P. Hugolina Sattnerja. Študiral je tudi v Glasbeni Matici ljubljanski. Kmalu po gimnazijski maturi se je v svrhu nadaljnjih študij podal v Ameriko. Nekaj časa je tukaj obiskoval univerzo, nato pa se je vpisal na konservatoriju v Chicagi. Dosegel je profesorsko diplomu ter se popolnoma posvetil glasbi. Sedaj privatno poučuje glasbo, obenem pa je organist pri sv. Štefanu. Je vodja enega izmed najboljših cerkvenih slovenskih zborov v Ameriki in je izdal že celo vrsto slovenskih rekordov. (Pripomba urednikova.)

pred oltarjem, z eno besedo, vse je sestavljeno tako, da si človek nehote misli, da je prišel nazaj v tisto dobo, ko je v svojem rojstnem kraju na sveto noč morda po dve uri gazil sneg, da je slišal polnočnico v farni cerkvi.

Drugi božični rekord ima na eni strani tri izbrane božične pesmi, ki jih nismo mogli spraviti v polnočnico, na drugi strani pa domači prizor na sveti večer. Ta prizor je namenoma prikrojen bolj za našo ameriško šolsko mladino. Nikar se ne čudite, če vam povem, da pride sam Santa Claus naravnost skozi dimnik, četudi takoj potoži, da je bil dimnik skoraj malo pretesen zanj. Druga posebnost: v tem prizoru nastopi prav majčkeno dekletce. Nikjer je ni bilo videti, pa kako korajžno vam je govorila! Po izjavi osebja v laboratoriju je bilo to brez dvoma najmanjše dekletce, ki je kedaj deklamiralo za rekorde.

Tretji rekord predstavlja cerkveno slovesnost na Veliko noč. Procesija, pritrkavanje z zvonovi, šolski otroci v procesiji, mešani in moški pevski zbor. Naše najlepše splošno priljubljene velikonočne pesmi; vzpodbuden velikonočen nagovor. Veličastno proslavljanje vstajenja Gospodovega.

Četrty rekord je posvečen Materi božji. Izbrali smo najbolj značilen prizor: šmarniško pobožnost. Cela cerkev poje. Na drugi strani nastopi moški zbor s prekrasno Marijino pesmijo. Pravijo, da je "Romanje" lepo. "Šmarnice" so brez dvoma še veliko lepše. Več o tem, kadar pride na vrsto.

Peti rekord ima na eni strani poroko v cerkvi. Slišali boste ne samo duhovnika, ki poročuje, temveč tudi ženina in nevesto. Vse je prav tako, kot je bilo takrat, ko ste sami rekli "da" pred altarjem. Če se

ne kesate, da ste to storili, potem boste hitro naročili ta rekord. Tisti, ki še niso rekli "da" pred oltarjem, pa lahko že naprej slišijo, kako bo takrat, ko bo na njih vrsta. Na drugi strani rekorda pa je prava slovenska — nova maša.

Šesti rekord. Če vas tudi noben drugi rekord ne bi presenetil, vas bo gotovo presenetil ta-le. Naslov je na eni strani "Memento mori", na drugi strani pa "Našim najdražjim v spomin." Je izredno lepo izdelan in v resnici popolnoma izviren. Ni si mogoče misliti, da bi bilo kaj podobnega že kdaj rekordirane na svetu. V "Memento mori" poje samo zbor duhovnikov, latinsko, seveda. Kako pretresljivo zveni to petje! Kako reže prav do dna srca! In nagovor! Zdi se, da je naš g. misijonar tukaj prekosil samega sebe. — Druga stran je posvečena spominu naših dragih pokojnih. Mešani zbor zapoje prav primerno pesem, ki je posebno znana po slovenskem Štajerskem. Eno kitico poje g. misijonar sam. Ta rekord bo vzbudil največ pozornosti pri rojakih, ker je tako nenavaden.

Vseh šest plošč skupaj tvori zase lepo celoto. Izbrali smo same najlepše in najbolj priljubljene slovenske cerkvene pesmi in najbolj značilne cerkvene obrede in slovesnosti. Rev. Odilo Hajnšek jih je okrasil z najbolj izbranimi biseri svojega govorništva. Pevci so se potrudili kar so se najbolj mogli. Najeli smo tudi posebnega violinista-umetnika.

Ta zbirka bo najlepši zaklad za vsako slovensko hišo v Ameriki. Če ste veseli ali pobiti, v sreči ali v stiskah, za vsako priliko boste našli v tej zbirki pesem in besedo, ki se bo ravno prilegala vašemu srcu.

Pozdravljeni, mili rojaki!

Rev. P. Evstahij:

AH, KOPRNIM PO GOSPODU!

Čujem z daljnega vrta
večnosti pesem . . .
Vre, žubori.
Žive vode
polni studenec!

— — — Pridi, pridi,
čiste lepote Oko,
v tebi nebes je nebo!

Nežno šumi . . .
Cvetke raja
voda napaja . . .
Večnosti pesem
tiho zveni . . .

Hvaljen bodi:
Prišel si k meni,
ljubiš me, ljubiš brez konca! —

Sv. Frančišek v senci sv. Križa.

Rev. Odilo Hajnšek, O.F.M.

A hribčku pod Asizijem, med temnozelenimi cipresami in pinijami, se je skrivala ob času sv. Frančiška, kakor bi je bilo sram njenega uboštva, siromašna cerkvičica sv. Damijana. V tem neznatnem sveetišču je bila v oltarju slika Križanega, po tedanji navadi na debelo desko naslikana. Pred tem razpelom se je Frančišku vnelo srce v premo-gočnem plamenu za trpečega Zveličarja. Tukaj se je iz Gospodovih ran do opojnosti napil ljubezni do Kristusa križanega in one junaške ljubezni do slednje njegove stvari. Tukaj je sklenil, da hoče postati ubog, kakor goli Zveličar na križu. Tukaj je slišal v sladkem zamaknjenju Gospodove besede: "Frančišek, pojdi in popravi cerkev, ki se podira!"

Vse Frančiškovo javno in zasebno življenje je bilo obrnjeno na Križ Gospodov in od prvega trenutka, ko je postal vitez križanega Boga, so na najrazličnejše načine odsevale od njega skrivnosti križa.

Križ je stal trdno na razpotju Frančiškovega življenja. Ko se je začel odmikati svetu, da bi v tihi samoti občeval z Bogom, se mu nekega dne prikaže Kristus križani. Pri tem pogledu se je njegova duša topila ljubezni in spomin na trpljenje Kristusovo se je vtisnil tako globoko v njegovo srce, da ni v prihodnje nikdar mislil brez bridkih solza na Kristusa križanega.

V drugem letu njegovega izpreobrnenja je ležal na kolenih pred križem v porušeni cerkvičici sv. Damijana. In zdaj je slišal oni glas iz Križa: "Frančišek, pojdi in popravi hišo!" Od one ure ga je prebodla in pretresla bolečina Kristusova tako, da je skozi celo svoje življenje nosil v svojem srcu rane Kristusove, ki so mu bile vtisnjene pozneje tudi na zunaj. Bolečine božjega Sinu so stale vedno pred njegovimi očmi in so jih zalivale z žgočimi solzami. Na potih in stezah umbrijskih je ihtel in zdihoval in neutolažljiv je bil ob spominu na zevajoče rane božje.

Malo časa po prikazni pri sv. Damijanu je šel po potu, ki pelje mimo Porcijunkule in je glasno žaloval in tožil. Tedaj ga sreča neki prijatelj ter ga vpraša, kaj se mu je vendar zgodilo? "Trpljenje našega ljubega Zveličarja," odvrne Frančišek, "bolečine božjega Sina objokujem in najrajši bi prehodil in prepotoval tako jokajoč cel svet, da bi ga napolnil s tožbami in žalovanjem nad bolečino mojega Gospoda. In te besede je povedal s tako prekipevajoče boleštnim občutkom, da je začel tudi prijatelj ž njim glasno jokati.

Bolečine Križanega pa je hotel Frančišek tudi vedno sam prestajati in trpeti. Možu bolečin podo-

Rev. Blaž Farčnik, O. F. M.
Frančišek prejme rane Gospodove.

ben postati, to je bila njegova največja in najtoplejša želja. V tem hrepenenju ni poznal meje in mere. Duhovno in telesno se je mrtvičil brez prestanka. Tudi v boleznih ni prepustil nobene polajšave in ob smrtni uri je prosil brata telo za odpuščanje, ker je proti njem tako grešil. Kadarkoli je vstajal od molitve, so bile njegove oči popolnoma krvave, ker je tako bridko jokal nad ranami božjimi. Tudi jed in pijačo si je odtrgoval iz ljubezni do trpljenja Kristusovega.

Ravnotako je Frančišek nastopal tudi na zunaj vedno kot vitez Kristusa križanega. Njegova obleka je imela obliko križa. Frančiškov najstarejši življenjepisec pravi: "Zaviti se je hotel v križ, ko si je izmislil spokorno obleko, ki je predstavljala podobo križa." Seveda je hotel s tako ubogo obleko pokazati v prvi vrsti svojo bogato nevesto — sv. siromaštvo, ali najbolj ga je veselilo, da je na obleki prišel križ do izraza. Njegovo telo je moralo na zunaj obleči križ Kristusov, kakor se je na znotraj njegov duh odel s križem.

Zato Frančišek ni rabil nikdar drugega pečata, kakor znamenje križa. S tem pečatom je podpisoval vsa svoja pisma, ž njim je okrasil tudi stene ubornih celic. Ravnotako je prosil tudi svoje duhovne otroke, naj imajo vedno v visoki časti križ Kristusov, kjerkoli ga najdejo.

Bog sam je potrdil jasno, da je sv. Frančišek vitez križa. Njegovim bratom je to večkrat s čudeži razodeval.

Bratu Silvestru se je sanjalo, kako se je širil zlat križ iz ust sv. Frančiška.

Brat Pacifik je videl prikazen, kako prebadata dva meča v obliki križa sv. Frančiška in je eden meč segal od glave do nog, drugi pa je šel skozi prsi in obe roki.

Brat Leon je videl, kako je stopal velik zlat križ pred Frančiškom.

In sestra Klara je uprla na predvečer praznika Povišanja sv. Križa svoje oči proti gori La Verni, kjer se je potapljal Frančišek v morje Kristusovega trpljenja in je zagledala Gospoda v rožnatih oblakih s križem na rami in pred njim očeta Frančiška. Gospod se skloni, Frančišek seže po križu in si ga nalaga na svoja ramena. Od prevelike teže se mu zvije telo, da pade z obrazom na zemljo in leži pod križem. Gospod pa se sklone čezenj in objame Frančiška in križ.

“O Gospod Jezus Kristus,” je zazdihnil Frančišek, ki je klečal pred votlino, “prosim te, da mi podariš dve milosti, preden umrjem. Najprej te prosim, da bi do dna občutil v svoji duši in na svojem telesu ono bolečino, ki si jo ti, o mili Jezus, prestal v svojem bridkem trpljenju. In potem te prosim, da bi se moje srce napojilo z ono brezmejno ljubeznijo, ki je razvnela tebe, Sinu božjega, in te prisilila, da si tako vdano toliko trpel za nas grešnike.”

Ko je tako molil, mu je Bog povedal, da ga bo uslišal in mu podelil te občutke, kolikor jih le more sprejeti človek nase. In ko je to zaznal, je začel prav pobožno premišljevat trpljenje Kristusovo in neskončno ljubezen njegovo. Tako močno je gorel v njem ogenj pobožnosti, da se je iz ljubezni in sočutja popolnoma strnil s trpečim Bogom.

Vso noč pred praznikom povišanja sv. Križa je premolil, ves plamteč ljubezni, ves pogreznjen v Jezusa in v njegove svete rane. Ko so zjutraj prvi žarki vzhajajočega solнца zadeli njegovo napol zmrzlo telo, je zagledal Frančišek v blesteči svetlobi teh žarkov čudežno prikazen: sem od sonca je široko razprostrtimi perutmi plaval proti njemu na križ pribit Seraf. Frančišek je ob presladki omamni dušni sreči začutil na telesu goreče bolečine. Tedaj je prikazen izginila, posijalo je sonce in kakor rdeče vrtnice so zažarele in zacvetele rane na Frančiškovih rokah, nogah in na njegovi strani.

Po prejemu ran je začel Frančišek vidno hirati. “O, ti moj dobri Oče,” je tiho dejal Frančišek, “ti sonce vseh sonc!” Hotel je skleniti razprostrte roke in jih od neskončne radosti in bridkosti pritisniti na srce, pa ga je zbolelo. Dvignil bi se bil rad, pa ni mogel stopiti na noge. Sedel je in počasi so mu zlezle trepalnice skupaj.

Predramil ga je brat Leon, ki mu je Frančišek vse razodel, kako ga je Gospod odel s škrlatom svojih svetih ran. “Molimo te Gospod Jezus Kristus, ker si s svojim svetim križem svet odrešil” — sta potem molila oba ter se zahvaljevala Gospodu.

Po prejemu ran je začel Frančišek vidno hirati. Napadla ga je huda očesna bolezen in skoro popolnoma je oslepel. Trpel je neznošno.

Neki brat, ko je videl Frančiškove bolečine, mu reče sočutno: “Oče, prosim Gospoda, naj vendar malo milejše postopa s teboj, zakaj pretežka je njegova roka nad teboj.”

Frančišek pa odgovori vznemirjen: “Brat moj, ko bi jaz ne poznal tvoje priproste nedolžnosti, v tem trenutku bi pretrgal vsako zvezo s teboj, ker si upaš ugovarjati božjim ukrepom nad menoj.” In četudi je bil do smrti izmučen, se je vrgel na zemljo, jo poljubil in rekel: “Hvala ti, moj Bog, za vse moje bolečine in te prosim iz vsega srca, da mi jih stotero pomnožiš, ako je tvoja volja. Zakaj to bo moje največje veselje, če me obiskuješ brez prizanašanja.”

To je, tak je Frančišek v senci sv. Križa. Tudi mi hitimo večkrat počivat v senco sv. Križa. V luči sveta je vse tako temno in zamazano, v luči križa Kristusovega pa je vse tako jasno in izrazito!

Ksaver Meško:

MISTIK MOLI.

Razmekni se, zavesa neba,
da v ognju Boga zazrem,
da vidim v obličje Gospoda sveta,
ga vidim in — umrem.

Ne bom si ko Mozes obličja zakril,
za dušo se svojo boječ,
ves vate, Gospod, se bom izlil,
po tebi z vso dušo drhteč.

Obisk v notranjosti karmela v Lisieux,

o priliki svečanosti svetniškega proglašenja sv. Male Terezije. Od 24. do 30. septembra 1925.

ISIEUX-SKI romarji! Kako ste srečni, ko vstopite v karmelsko kapelico, kjer je klečala Terezija kot otrok in kjer se sedaj razlega njena slava!

Prelepa izklesana skupina, ki venča glavni oltar, — z zahvalnimi znaki okrašeni stebri, — čudovita rakev, kjer sniva svetnica sen ljubezni, — vse to prešinja dušo s spominom nanjo in na njeno dobroto.

Če se ozrete na samostan, kjer je preživela svetnica zadnjih 9 let svojega zemskega prognanstva, si gotovo mislite: Tam je zorela za nebesa, tam si je tkala prekrasno svatovsko oblačilo za Jagnetovo ženitnino. Tam je bela golobica v skalnatem zatišju razveseljevala božjega Ženina s svojimi sladkimi glasovi. Tam je molila, — trpela — in izdihnila . . . O, ko bi mogli prestopiti samostanski prag! Kako blizu bi našli sveto Tereziko! A zaman so vse nade.

Krasna slov. cerkev

sv. Roka v La Salle, Ill.

In ko odidete iz svetišča, obiščete tudi nepozabne kraje, ki jih je Lisieuxski Angel posvetil v svoji mladosti: Buissonets — njeno rojstno hišo, samostan benediktink, stolnico sv. Petra, in župno cerkev sv. Jakoba.

In če pohitite tja na strmo pokopališče, da počastite blagoslovljeno zemljo, ki je 25 let krila dragocene ostanke sv. Terezije, — ali ne trepeče duša v globokem ganotju? In ko se poslavljate od srečnega mesta, — ali ne obžalujete ničesar?

Strogi redovni predpisi onemogočijo njih uresničenje.

Prijatelji, razumem vas in z vami sočuvstvujem. Zato želim deliti svojo srečo. Nepričakovano se mi je nudila izredna prilika. Hvaležen sem njim, ki so mi jo pripravili. V dneh svečanosti svetniškega proglašenja Male Terezije, sem smel spremljati v notranjost Karmela v Lisieuxu cerkvene kneze, ki so imeli v tem letu dostop v strogo klavzuro.

Bilo je 26. septembra ob 2. popoldne. Monsignor

Lemonnier, škof iz Bayeux in Lisieux je prišel s svojimi visokimi gosti skozi zakristijo k samostanskim vratom. Le-tam je na bakreni ploščici napis: "Pri teh vratih je sv. Terezija Deteta Jezusa 9. aprila 1888 vstopila v samostan." Košček tlaka je še ohranjen. — Častitljiva vrata! Ganljiv prizor kličete v spomin. Na tem mestu sta v svečanem trenutku slovesa klečala oče in hčerka. Tam ji je ves objokan podelil očetovski blagoslov. Petnajstletni Tereziji pa je srce utripalo, kakor bi hotelo počiti. Na istem mestu sta se po samostanskem običaju sešla tudi 10. januarja 1889 na dan redovne preobleke. Kakšen trenutek za očeta in za Terezijo, ki sta se tako iskreno ljubila, ko je nevestica v svoji deviški obleki prestopila klavzurni prag! (V Franciji je ta navada, drugod ne.) Gospod Martin je po dolgih mesecih vročega hrepenenja zopet objel svojega otroka in vzkliknil: "O, moja kraljičica!"

Stroga vrata so se nam v veliko radost odprla. Prevzvišeni je predstavil svoje goste preč. materi priorici in njenim spremljevalkam, zakritim z dolgim, črnim pajčolanom. Prednica je rodna sestra Male Terezije, Pavlina, sedaj M. Agneza Jezusova! S posebnim dovoljenjem svetega Očeta je imenovana za dosmrtno priorinjo Lisieuxskega Karmela. S tem je sveti Oče hotel tamošnji Karmel posebno razveseliti in odlikovati, ker je M. Agneza vzor redovnice in zelo priljubljena v samostanski družini, pa tudi visoko cenjena od vseh, ki poznajo to svetniško dušo.

Vstopili smo v vežo, ki vodi v samostan. O, to ni eleganten samostan, z vitkimi mramornatimi stebri, kakor jih pogosto občudujemo v Italiji. Stavba je zidana s surovo opeko in napravi strog utis, ki ga pa blaži nakitje z zelenjem in cvetjem. Ali ni prav, da je samostan danes tako okrašen? Kolikokrat je prehodila ta hodnik Ona, ki jo proslavlja današnja svečanost! In hodila je po teh prostorih s čudovito skromnostjo. Kolikrat je pometala ta tla in vodila po hodniku ubogo, bolno sestro Petro, ko ji je pomagala iz kora v obednico. In s toliko iskrenostjo, kakor bi vodila Jezusa samega.

V kotu smo opazili ljubko stekleno izdolbino in v njej kip Deteta Jezusa, ki ga je svetnica z veseljem krasila. Ko je bil njen ljubljani Kralj o praznikih ovenčan, je zadivljena vzkliknila: "Moj Jezušček se mi je med cvetjem in lučcami smehljajal!" Topot smo bili mi deležni Njegovega smehljaja. Saj smo si ga zelo želeli in ga izprosili z gorečo molitvijo.

Na zidovih so bile krog in krog papeške zastave. Vsaka je imela v sredini palmo in lilijo. Ali ni bil ta dan v Lisieuxu zastopan Rim, po poslaniku svetega Očeta? Vsi to pomenljivi okraski so ponavljali s sveto Terezijo: "Jaz ljubim Cerkev, svojo mater."

Čudovito učinkuje popolna tihota, ki vlada v tem pristanu miru. Kako daleč je viharo življenje s

svojim hrupom in vrvenjem! V tem rajskem kotičku vejejo večnostne misli.

Prišli smo v bolniško sobo, ki je razen kapele najbolj častitljiv prostor v samostanu. Tam je sv. Terezika z nadnaravno potrpežljivostjo prenašala svoje trpljenje, tam je umrla ljubezni. Na vratih je slika presvetega obličja, kateremu je posvečena bolniška soba. Kolikokrat je pred to sliko plakala solze ljubezni!

Srečna misel, da so redovnice ohranile bolniški sobi nekdanje lice. Le spremenile so jo v kapelico. Oltar, s kipom Matere božje od smehljaja (la Vierge du Sourir), je postavljen na steno, kamor je svetnica uprla svoj zadnji pogled. Mesto je zaznamovano z vencem umetno razsvetljenih belih rož. V posvečenem kamnu je košček njenih sv. ostankov.

Kip iz zrezljanega lesa, ki je ponarejen po onem v cerkvi, nas spominja na večni počitek, ki se ga sv. Terezika zdaj veseli. A kaj pravim — počitek? Saj

Rev. Fr. Sal. Šaloven, župnik La Sallski.

ne počiva in ne bo počivala do konca dni. Katero življenje je bilo bolj plodovito nego njeno? Zato drži v napol odprti roki rožo, ki se razlistava. Simbol njenih dobrot.

V podložku kipa so dragocene svetinje: košček njene rakve, obleke in palme, ki so jo našli nestrohnjeno, ko so prvič odprli grob.

Tudi postelja je ohranjena. Zaradi oltarja so jo le premestili. Ob vzglavju jo krasí palma, prepletena z vencem rož. Nekoliko višje je obleka, ki jo je rabila svetnica v zadnji bolezni. Nekaj kosov je še napojenih z njenim smrtnim znojem. V sredini tega relikvijarija je v lepo okrašenem okvirčku klas, ki ga je izmed drugih odbrala, — ga nekaj časa motrila ter nato dejala: Ta klas je podoba moje duše. Ljubi Bog me je napolnil z milostmi zase in za mnogo drugih.

V drugi stekleni omari so kosi rjavih zaves, ki jih je v bolezni imela krog postelje, — in njene odeje.

Na desni strani je napis "Spomin na svetniško proglašenje pri sv. Petru v Rimu, 17. maja 1925." (Tukaj so umetniško razvrščene: velika darovalna sveča, ena izmed sveč, ki je gorela na oltarju med mašo sv. Očeta, roža, ki je padla tik sv. Očeta, ko je bil odpel Berilo. Zraven je izvirna pergamentna kopija listine svetniškega proglašenja s podpisi 34 kardinalov, ki so bili v Rimu navzoči. Tri jubilejne svetinje: zlata, srebrna in bronasta, s sliko sv. Očeta in šesterih svetnikov, ki jih je proglasil za svetnike v letu 1925; burza od belega satena, v kateri je bil ob koncu slovesnosti pri sv. Petru v Rimu, poklonjen običajni skromni prispevek za mašo "bene cantata" (dobro peta). Ohranjena je tudi zlata kletka, kjer sta bili ujeti blagoslovljeni grlici. Po obrednih ceremonijah jih namreč poklonijo sv. Očetu v dar.

Na skromnem kaminu je križ, ki ga je Mala Cvetka poljubovala, ko je prejela sv. poslednje olje, — in slika "Zadnji vzdih sv. Terezije." Spodaj je relikvijarij od bron. Angel drži robček, ki je bil orošen z zadnjo solzo zemeljskega Serafa. Svetinjo obkrožajo demanti, ki so jih častilci Male Cvetke poklonili svetnici v zahvalni dar. Na drugi strani so razne podobe, ki nam jih je podarila umetniška sposobnost Terezijine sestre, Celine. Predvsem slika "zadnji vzdih svete Terezije". Nad sliko so z ognje-

nimi črkami zapisane besede umirajoče svetnice: "Moj Bog, ljubim te." Pri postelji je slika Zveličarja na Oljski gori. Terezija se je v urah bojzani, ki so jo mučile, tako rada ozrla nanjo. Svojo slabost je združila z nebeškim Ženinom, ki je hotel preboleti za nas vse smrtne bridkosti in tudi smrt samo.

Od strani je okno z razgledom na vrt in na samotni drevored. Včasih je Mala žrtev ljubezni gledala raz okno in zazrla temno točko, dotikajočo se neba. Tedaj je dejala Materi Agnezi: "Ali vidite ono črno zarezo? To je podoba teme, v kateri tavam dušno in telesno." Ko so njene sestre nekoč menile, da se že veseli jasne nebeške vedrine, je rekla materi Agnezi: "O, mamica! Sestre ne poznajo mojega trpljenja! Ko gledam nebo, se mi samo nebesni svod dozdeva lep. Nebesa so zame čedalje bolj zaprta."

Ganjeni smo pokleknili v tem svetišču, ki je videlo toliko udanosti in ljubezni. Zdi se, kakor bi v njem še vedno odmevale prekrasne besede: "Bogu sem dala samo ljubezen. Ljubezen mi tudi povrne." "Ne kesam se, da sem se posvetila božji ljubezni. Nasprotno. Moja nebeška blaženost bo, zemljanom izkozovati dobrote."

(Dalje prih.)

Novice.

Dasiravno pravi stari pregovor, da ni nič novega pod soncem (Nil novi sub sole), vendar je dnevno časopisje polno novic iz raznih krajev. Sicer se res podobni zločini in podobni dogodki ponavljajo v zgodovini človeštva, tako da v nekem oziru lahko rečemo, da ni nič novega na svetu, kljub temu pa se tedaj, kadar beremo novice, ne zavedamo tega. Saj so novice prevelikokrat najbolj vabljive in če bi časniki ne donášali novic, bi bili brez pomena.

Tudi v Ave Mariji smo od časa do časa prinašali novice, le naslovi niso bili vedno enaki. Zanimive so bile zlasti novice iz slovenskih naselbin in te novice bi radi zopet obnovili. Kadar torej pišete na Upravo in pošljete denar, dodenite še par vrstic za urednika. Napišite na kratko nekaj novic iz vašega kraja in priložite jih v pismu. Recite, da je to za urednika. Potem mu bodo gotovo izročili.

* * *

"Odlomki iz zgodovine slovenskih naselbin" so si vzeli nekoliko dopusta. Urednik ima zelo mnogo dela. Tudi ni preveč trdnega zdravja. Zato pa zaenkrat ne more nadaljevati z Odlomki. Kljub temu še vedno z velikim veseljem sprejema tako starejše

letnike Ave Marije, kakor tudi druge zgodovinske podatke. Od zadnjic se jih je zopet sedem oglasilo in poslalo stare Ave Marije. Imena boste našli med darovi "Iz našega ofisa". Naj vsem Gošpod Bog poplača njihovo dobroto!

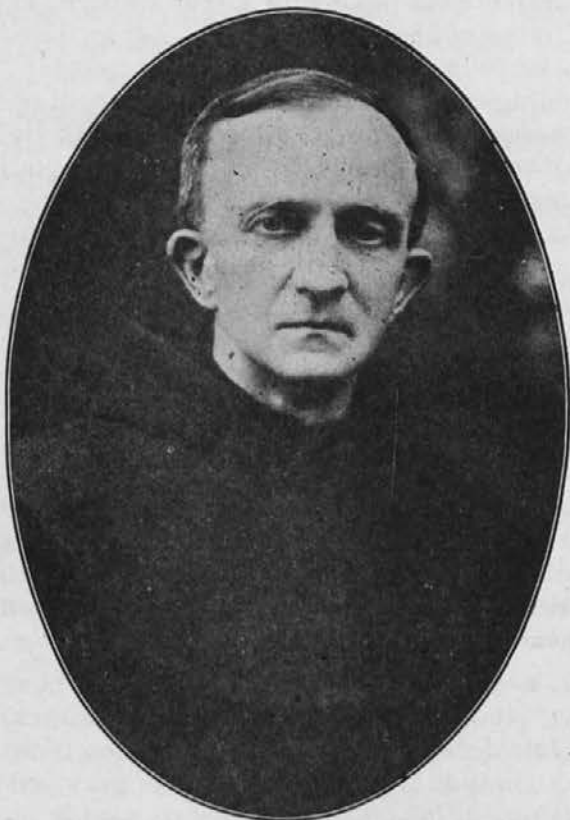
Za mesec september smo obljubili, da bomo opisali sv. Štefana v Chicagi. Pa so rekli tamkaj, da bodo šele decembra proslavili svoj tridesetletni jubilej, kar je tudi uredniku Ave Marije prav prišlo.

Ne bilo bi lepo, ko bi meseca septembra ne omenili še ene druge naselbine v naši bližini. To je slovenska naselbina v **La Salle**. 1. septembra 1918 je bila tamkaj slovesno blagoslovljena velika cerkev, 13. septembra 1903 pa je bilo sezidano in blagoslovljeno prvo cerkveno poslopje, kjer je sedaj dvorana, šola in stanovanje za sestre. V La Salle praznujejo torej hkrati kar dva lepa jubileja: desetletnico nove in 25letnico stare cerkve. Urednika veseli, da je ravno pred kratkim spoznal od blizu rojake v La Salle. Gospod župnik so šli za tri tedne na počitnice k Fathru Golobu v Bridgeport, Conn., in naprosili so nas v Lemontu, da jih nadomeščamo ob nedeljah. Zgodilo pa se je, da je tamkaj med tednom umrla

Miss Tillie Hartel, zato je bil poslan urednik, da jo je pokopal v petek, dne 27. julija, in ostal je tam do prihodnje nedelje. Tiste dni so pokazali Lasallčani svojo veliko prijaznost in postrežljivost nasproti njemu. Peljali so ga k nekaterim rojakom v La Salle in Oglesby, nato pa so mu razkazali še državni park Starved Rock. Vsem je urednik iz dna srca hvaležen in se jim na tem mestu prav lepo zahvaljuje. Zahvaljuje se tudi tistim, ki so mu dali za sv. maše in za Apostolat sv. Frančiška, prav posebno pa se zahvaljuje tisti Mrs. (z imenom ne smem na dan), ki mu je darovala 5.00.

Dobrim Lasallčanom iskreno čestitamo k njihovu dvojnemu jubileju!

Ob tej priliki želimo, da bi se kmalu zanje ugodno rešile delavske razmere in da bi odnesli zmago v boju nasproti kapitalistom. Darežljivi Slovenci po

Very Rev. Dr. P. Regalat Čebulj,
ponovno izvoljeni provincijal slov. franč. provincije.

drugih naselbinah, priskočite na pomoč vašim bednim in stiskanim rojakom! Ave Maria bo prav rada sprejela morebitne darove in jih poslala prizadetim.

* * *

Rev. Father Plevnik, župnik v Jolietu, se je moral podvreči nevarni operaciji. Hvala Bogu, operacija se je posrečila in gospod župnik je na potu okrevanja. Čestitamo!

* * *

V Ljubljani je bil sredi meseca julija **frančiškanski provincijalni kapitelj**. Predsedoval mu je rojak

od Sv. Trojice v Slov. goricah preč. g. P. Pelagij Klemenčič, dunajski provincijal. Za provincijala slovenske frančiškanske provincije sv. Križa je bil ponovno izvoljen Very Rev. Dr. P. Regalat Čebulj. Njegov namestnik je mariborski frančiškanski župnik P. Valerijan Landergott. Svetovavci so ti-le: P. Bernardin Mlakar, gvardijan v Kamniku; Dr. P. Gvido Rant, svetnik in župnik ljubljanski; P. Pij Žankar, prvi župnik nove fare sv. Frančiška v Šiški, in P. Gratus Kostanjšek, gvardijan v Mariboru.

Za komisarja slov. frančiškanov v Ameriki je bil ponovno izvoljen Very Rev. P. Benigen Snoj. Njegova svetovavca sta: Rev. P. John Ferlin, zopetni gvardijan lemontski, in Rev. Anzelm Murn, župnik pri sv. Štefanu v Chicagi.

Vsem iskreno čestitamo!

* * *

Čitatelji Ave Marije so gotovo z zanimanjem prebrali navdušujoč članek **Mr. Antona Grdine, predsednika K.S.K. Jednote za vseslovenski katoliški shod v Ameriki**. Prineslo ga je Glasilo dne 7. avgusta t. l. in ima naslov: Hitimo z delom naprej! Misel, izraženo s toplimi besedami, iz dna srca pozdravljamo in jo bomo podpirali, kolikor bo v naši moči. Želimo samo, da bi se kmalu izbral odbor, ki bo znal katoliško slovensko javnost pripraviti na veliko svečanost.

Katoliški shodi so nujno potrebni. Na njih pride do izraza moč katoliške misli. Dobri postanejo po veličastni manifestaciji še boljši, malodušni pa se z večjim razumevanjem oklenejo večnih načel in postanejo nosilci božje ideje med svojimi sodrugami. Le pogledjte malo v svet! Vsako leto se vršijo mnogobrojni shodi večjih ali manjših organizacij. Gotovo vedo posamezniki, da je to dobro za njihove organizacije, zakaj bi sicer žrtvovali denar in čas. Sorodne misli in skupni sklepi pridejo tako najlažje do veljave. Vsi tisti, ki so prišli skupaj od vseh strani, se potem razidejo navdušeni na svoje domove. Navdušenost pa je najkrepkejša gonilna sila velikih dejanj. Zatorej, katoliški Slovenci, pozdravite prelepo misel, ki jo vam je predložila v pomislek K.S.K. Jednota! Naj odpadejo osebnosti in strankarstva, ko gre za veliko idejo! Katoliški shod naj pokaže, da nismo malenkostni in da znamo ob velikem trenutku biti složni!

Radi naše ameriške mladine bi bilo dobro, ko bi posebe organizirali mladinski odbor za katoliški shod. Ob katoliškem shodu bi bila vsled tega potrebna tudi kaka pobožna vaja v angleškem jeziku. Mladina bi tedaj tudi lahko nastopila s svojimi igrami. Seveda bi moral biti mladinski odbor v vedni zvezi z glavnim odborom.

To so naše opombe in misli k članku predsednika K.S.K. Jednote, ki smo ga ponatisnili tudi v Ave Mariji.

Jugoslovanska Katoliška Jednota s sedežem v Ely je proslavila 30letnico svojega obstoja. Med tiste, ki so ji ob tej priliki izrazili svoje čestitke, se pridruži tudi Ave Maria in želi J. S. K. Jednoti, da bi še mnogo dobrega storila v blagor naših rojakov v tujini in da bi zvesto čuvala nad slovenskimi narodnimi in verskimi svetinjami. Naj Gospod Bog živi J. S. K. Jednoto!

* * *

Mile prošnje iz starega kraja. Na uredništvo so vedno prihajale razne prošnje iz starega kraja. Nismo jih mogli vedno priobčevati, dasiravno bi jih iz srca radi. Vemo namreč predobro, v kakšnih razmerah se nahajajo naši rojaki v tujini. Posebno sedaj, ko so slabe delavske razmere, jih tako težko nadlegujemo z novimi prošnjami. Vendar vam to pot predložimo dve prošnji. Prva je prišla iz Prečne. Radi bi tamkaj postavili spomenik padlim vojakom v svetovni vojni, zato se obračajo s prošnjo na čitatelje Ave Marije, zlasti na tiste, ki so doma iz njihove vasi. Darove pošljite ali na Ave Marijo ali pa na naslov: Jožef Šiška, občinski urad, Prečna pri Novem mestu, Jugoslavija.

Drugo, prav toplo prošnjo je pisala "Mala sirota Slovenka iz Jugoslavije". Radi znancev starokrajskih in ameriških prosi, da ne javimo njenega imena. Je v veliki stiski. Bolezen jo nadleguje že dvajset let. Ni za nobeno težko delo. Ima še zelo starega očeta. Prisiljena je trkati na usmiljena srca. Posebno zaupanje ima do Male Cvetke. Ko je v junjski številki Ave Marije (plačujejo ji jo sorodniki v Ameriki) videla sliko bratovščine Male Cvetke, se ji je zbudila misel, da bi se obrnila z milimi prošnjami na ameriške Slovenke. Rada bi imela naslove tako društev kakor tudi naročnikov Ave Marije. Priporočamo jo usmiljenim srcem ameriških Slovenk. Darove bo z veseljem sprejela Ave Maria in jih bo potem poslala dotični siroti.

* * *

Umrla je naročnica Ave Marije **Mrs. Wertin v Clevelandu**. Priporočamo jo v molitev, prizadetim pa izražamo naše sožalje.

* * *

Srebrni jubilej dveh slovenskih sester. Čč. sestri M. Klotilda in M. Sabina sta proslavili 15. avgusta 25letnico preobleke. Iskreno jima čestitamo in želimo, da bi še mnogo let delovali pri vzgoji naše ameriške mladine.

Dne 15. avgusta je bilo na novo preoblečenih devet kandidatinj. Dosedanje novinke so pa naredile začasne oblube. Daljše poročilo bo sledilo v posebnem članku.

* * *

Karmeličanke na Selu pri Ljubljani so izdale novo prelepo knjigo o Mali Tereziji. Vsebuje najnežnejše misli in občutke katoličanom tako priljubljene

Male Cvetke. Naslov knjigi je: *Zadnje besede svete Terezije Deteta Jezusa*. Iz dnevnika njene rodne sestre Pavline, maj—september 1897.

Karmeličanke na Selu imajo nekaj prijateljev v Ameriki. Kdor jim hoče pomagati, naj naroči njihovo najnovejšo knjigo. Naj nam piše in mi bomo zanj oskrbeli knjigo iz Ljubljane. Ko se jih bo oglašilo večje število, bomo pisali tjakaj in jih več skupaj naročili. Pišite na Ave Marijo in povejte, da želite knjigo "Zadnje besede svete Terezije Deteta Jezusa". Stane 50c s poštnino vred. Vredna je tega denarja, zatorej ne odlašajte z naročilom. Karmeličanke na Selu bi rade kar najprej končale kapelico na čast sv. Tereziki. Ako naročite knjigo in še zraven priložite morebiti kak dar, jim boste veliko koristili. Nova kapelica bo naš slovenski Lisieux, svetišče Male Cvetke. Pri vseh molitvah in pri vseh sv. mašah, ki se bodo opravljale v tej novi kapelici, se

Very Rev. P. Benigen Snoj, ponovno izvoljeni komisar slovenskih frančiškanov v Ameriki.

bodo tudi vas spominjali. Nova kapelica bo posvečena za god sv. Terezike, letos 3. oktobra. Hitite z naročili nove knjige, hitite tudi s prispevki in vzičajte vsaj majhen kamenček v novo kapelico! Mala Cvetka vam bo vračala s cvetjem milosti, kakor je obljubila.

* * *

Enkrat smo bili priporočili knjigo o **dveh velikih slovenskih misijonarjih**, o škofu Baragi in Ign. Knobleharju. Nekateri so povpraševali po tej knjigi. Naj se oglasijo in naj jo naročijo še drugi, da bomo lahko pisali v stari kraj po njo. Dokler ne vemo, koliko jih želi to knjigo, jih ne moremo naročiti. Stala bi s poštnino vred kakih 50c. Toliko bi stala tudi nova knjiga dr. Ivana Zaplotnika o ameriškem misijonarju Janezu Čebulju. Sam prevz. škof Jeglič so napisali predgovor k tej knjigi, torej jo gotovo visoko cenijo. Zatorej bi jo moral imeti vsak,

ki se zanima za misijone, zlasti pa bi jo morali imeti ameriški Slovenci, saj je tudi misijonar Čebulj ponos Slovencev v Ameriki, kakor je naš ponos veliki misijonar in škof Baraga. Kdor hoče obe knjigi, knjigo o škofu Baragi in knjigo o misijonarju Čebulju, naj piše na Upravo Ave Marije v Lemontu, Ill.

* * *

Ponovno priporočamo vsem čitateljem in čitateljicam novo knjigo "Ameriška Slovenka". Kritika jo je vsepovsod z velikim veseljem pozdravila in izrazila željo, naj ne bo slovenske hiše v Ameriki, v katero ne bi dobila dostopa. Tej želji se pridružujemo tudi mi in čestitamo slovenskim ženam, da so zmogle v tako kratkem času izdati nad vse lepo knjigo, ki bo še poznim rodovom blag spomin na zgodovinsko važno probujo ameriških Slovencev.

Knjigo naročite pri Mrs. Juliji Gottlieb, 1845 W. 22nd St., Chicago, Ill.

* * *

Fr. A. F. Valerson, O.C.D., Life of Mother Adelaide of St. Theresa, Oklahoma City, Okla., 1928. — To najnovejšo knjigo smo prejeli, da jo priporočimo v našem listu. Kakor pravi avtor v predgovoru, je bila Mother Adelaide prava ameriška posnemovavka one velike španske sv. Terezije ter jo je dosegala tako v bistrosti razuma, kakor v polnosti božje ljubezni. Knjiga bo vsem bogoljubnim dušam dobrodošla; posebno vesela pa jo bo tista ženska mladina, ki goji v srcu tiho željo, popolnoma posvetiti svoje življenje Bogu v redovnem poklicu. Knjigo lahko naročite ali pri Ave Mariji ali pa pišite ponjo na The Little Flower Magazine, P. O. Box 1317, Oklahoma City, Okla.

* * *

Uprava Ave Marije ima v zalogi **veliko množino knjižic "Zvezde in cvetice"**. Vsem čitateljem jo najtoplejše priporočamo! Prejeli smo že več pohvalnih izjav o tej knjigi, zato upamo, da jo boste tudi vi veseli.

* * *

Vedno več romarjev prihaja k naši Mariji Pomagaj. Od vseh krajev prihajajo. Posebno veliko jih je bilo na praznik Vnebovzvetja Marijinega, dne 15. avgusta, ko je bila tudi slavnost pri naših slovenskih sestrah na gričku Assisi. Častite sestre same so prišli k naši Mariji na romanje v soboto, dne 18. avgusta.

Drugi dan, v nedeljo, dne 19. avgusta, so prišli polnoštevilno So. Chicažani in se zahvalili naši skupni Materi za dobrote, ki so jih prejeli tekom petindvajsetih let, odkar obstoja njihova župnija. S So. Chicažani so prišli na treh velikih truckih tudi North Chicažani (Waukegan). Prinesli so s sabo velikodušni dar \$40.00, za kar se jim prisrčno zahvaljujemo. Ravnotako se zahvaljujemo tudi So. Chicažanom in vsem dobrotnikom Lemonta. Naj jim bo Gospod Bog stoter in tisočeren plačnik!

* * *

Eno posebno novico so zvedeli na ameriških Brezjah romarji v nedeljo, dne 19. avgusta. Povedali smo jim, da smo letos prisiljeni otvoriti novicijat doma v Lemontu in da bomo vsled tega morali v najkrajšem času postaviti dom za novince. Ker imamo še mnogo dolga na svojih ramenih, zato smo zopet primorani, da prosimo blaga srca rojakov za pomoč. Upamo, da nas ne bodo zavrnil vsi tisti, ki so bili že doslej naši dobri prijatelji. Naj se oglasi še novi dobrotniki! Prav toplo se priporočamo!

Na Labor day, dne 3. septembra, ob 10. uri po sončnem času, bodo naši štirje novinci slovesno preoblečeni in za tisti dan vabimo rojake, da pridejo od vseh strani in bodo tako priče prelepega cerkvenega obreda. Prvič se bo takšen obred vršil v Lemontu, zatorej pridite v obilnem številu! Stariši, pripeljite svoje sinove! Morebiti bodo tudi oni v svojem srcu začutili poklic za redovni stan, ko bodo videli slovesno preobleko.

* * *

Zelo hvaležni smo Slovincem v Pittsburghu, ki so nam po svojem rojaku Mr. Golobiču javili, da bodo priredili na Labor day zabavo v korist Lemontu. Gospod Bog jim naj njihovo dobroto povrne z nebeskimi darovi!

* * *

Zvedeli smo, da se pripeljejo **La Sallčani** v Lemont na romanje s posebno street caro v nedeljo, dne 2. septembra. Dobrodošli!

* * *

Običajno devetdnevnic za verne duše bomo v mesecu septembru in oktobru opravljali od 22. do 30. Kdor želi, da bodo tudi njegovi rajniki sorodniki deležni devetdnevnic, naj nam pravočasno naznani.

Anton Boštele:

SLAP ŠUMI.

Sredi samotnih razklanih sten
slap šumi
visoko čez jasno, azurno nebo
oblaček hiti.

Saj to ni slap, ki čez stene šumi,
to je samo valovanje krvi
in tudi oblaček ne vesla,
to je samo hrepenenje srca.

Ob srebrnem studencu.

France Jaklič:

“Tudi Kacander ni bil tolminski podložnik, pa je le dobil pergament.”

Tako mu je pravil neki glas, ki ga pa vendar ni mogel prav pomiriti, zakaj Kacander je prej iskal pravico kakor on sam.

Te skrbi so bile mučnejše kakor vse telesne bolečine in so ga zdelovale vso dolgo pot do Tolmina, kamor se je bil s sinovo pomočjo komaj privlekel. Poiskal je prenočišče v gostilni, kjer so ostajali tovarniki, ki so tovorili mimo Tolmina in je tudi prenočeval tako kakor tovarniki poleg konja s sedlom pod glavo.

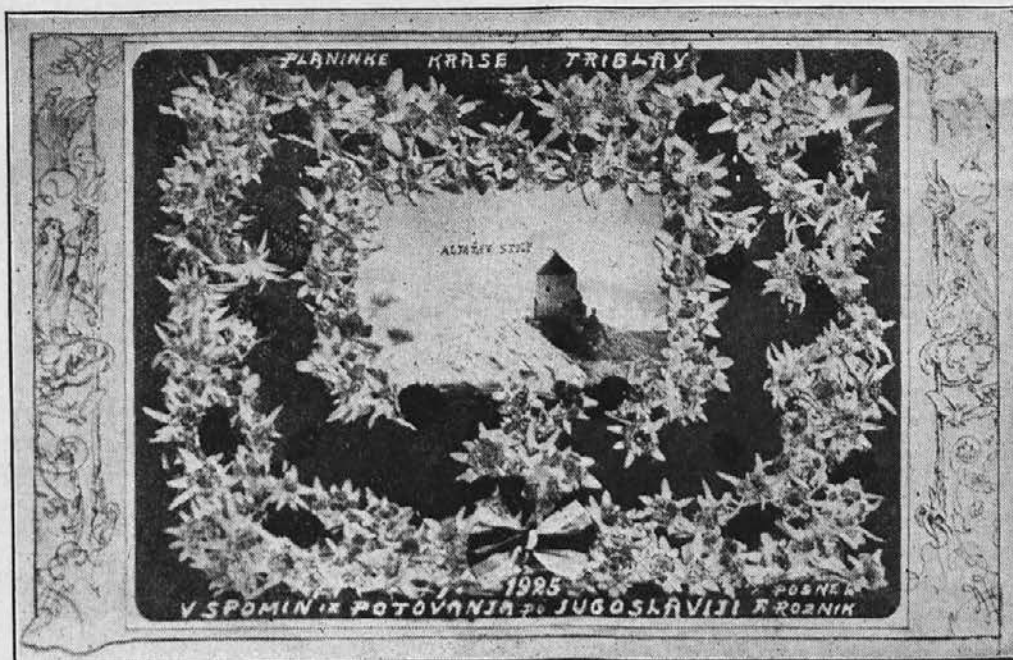
Drugi dan je pa moral prehoditi najtežji del pota, ki ga je imel pred seboj: v grad.

Marsikateri tolminski podložnik je hodil že s

Začuden so ga vpraševali, kakšno pravico hoče imeti in kakšna krivica se mu je zgodila.

Tedaj je Mohor Alojna videl, da ž njim človeško govore in vrnilo se mu je precej poguma, da je začel.

Pravil jim je, da ima studenec, v katerem se včasih nabira srebro, ki je kakor voda. Sicer srebra sam še ni rabil, ker ga porabiti ne zna, temveč ga je prodal, kadar se ga je nabralo toliko, da se mu je pot izplačala, ko ga je nesel na prodaj. Bogve koliko ni iztržil za tisto stvar, vendar za sol je že bilo. Zdaj pa še tistega ne bo in res ne ve, kako se bo živel in kako bo preživel družino, ki mu jo je Bog dal, zakaj na pustoti se ne pridela kaj prida in tudi za živino ni dovolj paše, da bi si mogel pomnožiti čredo. S tistim blagom po vrhu, ki mu ga je dajal

Planike

s Triglava.

težkim srcem in s tolikimi skrbmi polno glavo, kakor je šel Mohor Alojna, ki sicer ni bil podložnik graščine, ki je pa vendar vžival sadove, ki mu jih je dajala graščinska zemlja.

Tisti hip, ko je stopil v grad, je izginila vsa mogočnost, katere je bil sicer poln in predno je prišel pred osornega pisarja, je zgubil tudi zadnjo iskrico poguma.

Celo besede ni mogel zastaviti prav, ko ga je pisar vprašal, kaj hoče, dasi je bil spotoma dobro premislil in zbral besede, ki so se mu zdele najboljše.

Šele, ko je začel pisar nerodneža sukati in ga je spraševal, če mu hoče s kleščami usta odpreti, je sunil:

“Pravico mi dajte!”

studenec, se je pa že živel.

Oddahnil se je globoko in poiskal sape, da je mogel nadaljevati:

“Zdaj bo pa konec vsega, zakaj eden je prišel, kaj eden, cela druhal jih je, ki so se utaborili pri studencu in pobero vse, kar se ondi nabere, paso po mojih tratah in rovtih, na njive zaganjajo in gotovo ne bomo imeli kaj pospravljati z njiv, ako bo to še nekaj časa trajalo. Z lepo besedo sem jih opozoril na škodo, ki mi jo delajo, jim vrgel v oči, da nimajo nobene pravice lastiti si tuje imetje, zakaj studenec in srebro v njem je moja last. Ne bom pravil, kaj so mi odgovorili, dasi bi svoje pripovedovanje lahko na oči izpričal, samo rečem: tako ne bi smeli govoriti s človekom, vsaj krščanskim človekom ne. Pa saj to

ne morejo biti krščanski ljudje, vsaj tako ne, kakor si jih mi mislimo. In kaj je še rekel tisti, ki je pripeljal te razbojnike, ko sem jim očital, da nimajo pravice hoditi po zemlji in nê dvigati srebra iz studenca. Rekel je: Tolmin mi je dal pravico in pergament je pokazal, da je okrepil svojo trditev. Kajpada ga ni dal iz rok, čeprav sem zahteval. Brati res ne znam, pa videl bi bil vendar rad pisanje, da bi mogel verjeti, da je resnica, kar pravi."

Pisar v tolminskem gradu že dolgo ni s takim zanimanjem poslušal govorjenja podložnikov, toda novica o srebru v studencu ga je tako prevzela, da je potrpežljivo poslušal dolgoveznega govornika.

Ko je Mohor Alojna zopet iskal sape, ga je pa le prekinil:

"Kdo pa si ti in odkod? Ne poznam te!"

Tedaj je Alojna povedal:

"Prav na koncu grape, ki se začinja pri Sveti Luciji in se vleče daleč med gore proti jutranjemu soncu, je naša pustota. Od Marije na skali se potratl skoraj uro časa, da se pride do nas. Tam smo mi doma. Že naši predniki so se naselili ondi, napravili poseke in rovte, preobrazili so zemljo in so vživali, kar jim je rodila zemlja. Tudi srebrnonosni studenec je tam, kakor sem že rekel; mi smo ga praznili."

"Srebro, praviš, da je tam? Pa kar v studencu?"

Očividno je pisarja srebro najbolj zanimalo, zato je želel pojasniti.

In Mohor Alojna je pripovedoval previdno vso zgodbo o srebru. Pač je bil prepričan, da bi bilo bolje niti črhniti o srebru, a kaj, ko je bil pa v takem precepu, da ni smel zamolčati.

"Dajte mi pravico! Obvarujte me roparjev!"

Tedaj ga je pa vprašal pisar:

"S kakšno pravico si pa doslej grabil srebro na zemlji tolminskega grofa?"

Alojna je bil v veliki zadregi, ker ni bil pripravljen, da bi ga kdo vprašal po pravici.

Zagovarjal se je, da ni vedel, ako je treba imeti pravico, da je srebro vzel, kakor mu ga je Bog dal.

Pa ta ni obveljala.

Bog je dal rudo v zemlji samo tolminskemu grofu. Brez njegove volje se ne sme ničesar premakniti, kar je kaj vrednega v zemlji.

To je izvedel Alojna.

"Torej, dajte mi pravico!"

Ko je pa pisar še bolj tiščal vanj in ga spraševal, katerega "rihtarja" ima, kje leži njegova kmetija,

komu daje davščine in desetino, se je pa pokazalo, da Alojna niti med kajžarji tolminske graščine ni vpisan, da si je brez vseh pravic naredil na graščinskem svetu njive in rovte in si postavil hišo.

O, zdaj je bil pa ogenj v strehi!

Ko mu je pisar po vsem drugem zmerjanju očital, da ni plačeval davščin, ni dajal desetine in da je brez dovoljenja segal v grofove pravice in je prodajal srebro, ki ga je dobil iz grofove zemlje, pa niti desetega dela ni odrajtal graščini, kakor bi moral, je pa Alojna ves strt in zmešan rekel:

"Vse bom plačal, kar sem dolžan in kar sem zamudil. Samo pravico mi dajte, pravico!"

Pisar se je dal potolažiti. Graščina bi imela dobiček, ako bi dobila davščine in desetino za nazaj od zemlje, na kateri se je naselil Alojna in če bi se vrh tega dobivala še desetina od srebra, ki se baje tam dobiva, bi ne bilo napačno.

Pisar je tedaj vprašal Alojno, kje bi rad kopal srebro.

In ko mu je Alojna dopovedoval, kje je tisti kraj, se je pa pisarju že dozdevalo, da so rudarske pravice v tistem kraju že oddane.

To mu je povedala tudi knjiga.

Zarezal se je tedaj in dejal:

"Ne bo nič! Pravica je že oddana. Tam koplje Kancijan Anderlajn."

"Ta hudič, ja! Kacander! Pa to ne more biti! To ni pravica!" je zrastel Alojna srdit. "Po moji zemlji ne bo hodil!"

"Plačal je! Pravico je dobil! Lahko koplje, ako hoče!"

To mu je zabrusil pisar, osorno seveda, kakor se je glasila beseda tisti trenotek. Pa Alojna je bil že dobil ves pogum, kakor ga je poznal ob časih, ko se je bilo treba udariti za pravico in za korist, pa je treščil ravno tako:

"Kaj? Kacander bo kopal, jaz pa ne? Ali je to pravica? Kupil je vas, da delate krivico. Jaz sem gospodar na svoji pustoti!"

Toda tolminski grad ni bil kraj, kjer bi bil Alojna lahko razsajal, kakor bi ga bila volja.

"Ropar! Srebro si kral! Graščino si oropal! V ječo pojdeš," mu je našteval pisar.

In tudi njegova beseda je bila ostra in grožnja neprijazna in nevarna, zakaj klical je biriča in kazal Alojno:

"V ječo ž njim!"

(Dalje prih.)

Pri slovenskih sestrah na gričku Assisi v Lemontu.

S. L.

“**H**ITRO, hitro mine čas,” pravi pesnik v znani pesmi. Da, le prehitro zbeži čas, kadar se nam zdi, da nam je lepo; s posebno bliskovito naglico pa mineva čas v počitnicah: Zdi se nam, da smo šele včeraj došle domov, pa bo že zopet treba zbirati naše malenkosti v kovček; treba bo dati slovo farmi in svežemu zraku. Posloviti se bo treba morda že čez par dni od dragih sestrice: Vse leto se ne bomo videle, ker bomo razpršene na vse štiri vetrove. Morda bo ločitev težka, a blažila jo bo misel, da gremo tja, kjer nas hoče imeti Bog. In vsaka naša postojanka nam bo kot dom, ki ga ljubimo in mu posvečamo vse naše moči.

Pravzaprav pa nam je že itak bilo malo dolgočas po naših malih. Veselimo se že, da bomo kmalu zopet med njimi, ker, verujte mi, učiteljica je najbolj srečna takrat, ko jo obdaja zvesto krdelo njenih dragih otrok, kojih nedolžna srca in duše so pripravna tla, v katera lahko seje seme resnice, lepega, katoliškega življenja in mišljenja ter sadi cvetke raznoterih znanosti. O, tako lep je stan učiteljice-redovnice! Ima sicer tudi trnja dovolj, pa prosim vas, v katerem stanu ga ni? Brez truda in križev ni nebes — tudi redovnica mora do venca zmage po poti križa.

Če se prav spominjam, je to omenil tudi voditelj duhovnih vaj, č. g. Odilo Hajnšek, frančiškan. Vse sestre so mu hvaležne za njegova praktična navodila v duhovnem življenju. Naj mu bo Bog plačnik!

Ker že ravno govorim o duhovnih vajah, moram omeniti, da smo imele dvojne radi velikega števila sester in ker nam je že hiša premajhna. Če bi bili kaki Lemberžani v Ameriki, bi jih naprosile, da bi nam brez stroškov povečali kapelico in hišo tako, kakor samo oni znajo.

Tudi njim se je enkrat tako godilo kot nam: Radi so v cerkev hodili, pa je postala premajhna. Denarja niso imeli — kot ga tudi me nimamo — da bi pozidali večjo. Pa si izmislijo modre glave: “Vsi pojdemo v cerkev. Upremo se v stene in jih raz-

maknemo.” Rečeno, storjeno. Da bi videli, za koliko so cerkev raztegnili, so položili okrog nje svoje suknje. Ko so se vsi potili in upirali v stene, je prišel mimo cigan. Pobral je vse suknje in jo popihal na varno. Konečno se jim je le zdelo, da so dosegli cilj. Cerkev je bila precej večja. Kolika radost, ko zunaj ne najdejo sukenj, dokaz, da so jih pokrili s cerkvijo, ki je bila poslej prostorna in ugodno so se počutili v njej.

Lepo je tudi nam v naši kapelici, čeprav je majhna, saj vsebuje velikega Boga, ki je in mora biti redovnicam vse. Srečne smo v bližini Hostije. Težko nam je samo, kadar pridejo naši dragi rojaki, pa morajo nekateri ostati zunaj radi prevelike gneče. Potolazimo jih z obljubo, ako Bog da, jim bomo čez par let ponudile bolj ugoden prostorček v novi, večji kapeli.

To je dan, ki ga je naredil Gospod.

Vse smo letos nestrpnno pričakovale 15. avgusta. To je najlepši praznik naše kongregacije, ker ta dan navadno zbudi v naših srcih najlepše spomine, spomine drage, spomine na tisti krasni dan, poln nedopovedljive sreče, ko smo pred več leti tudi me klečale pred oltarjem, pripravljene na prehod Gospoda; pripravljene, da damo slovo svetu za vedno; da darujemo svoja srca Njemu, ki je edini vreden vse naše ljubezni.

Deveterim mladenkam je letos na ta prelepi dan koprnelo srce velike sreče, ko so klečale pred oltarjem vse čiste, neveste božje. Devet lilij.

Komaj so odprle cvetne čaše v rosnem jutru življenja, že jih je Gospod zahteval zase. Poklical jih je k sebi, da duhte v njegovi bližini in razveseljujejo Njegovo srce. Srečni limbarji, na veke se ne boste kesali, da ste se odzvali klicu Vrtnarja!

Devetim očetom in osmim materam (mati od ene neveste je že pri Bogu in je gotovo to uro blagoslavljal svojo hčerko) je ta dan Gospod obilno poplačal velikodušno žrtev ločitve z veseljem. Z njih obrazov sem čitala srečo, ne obžalovanje, čeprav so jim tekale solze po licih. Bile so pač solze radosti, ki je nekak predokus raja.

Ne eno oko ni ostalo suho, ko je č. g. P. Odilo govoril nevestam in staršem o veliki odliki in časti, ki jo je Bog izkazal družinam s tem, da je pozval njihove hčere v svojo službo. Popisal je gnusobo zemlje in lepoto samostanskega življenja. Bog je blagoslovil njegove besede, upam da bodo rodile dober sad, ker dve mladenki sta se takoj po slavnosti javili in prosili za sprejem.

Ginljiv je bil pogled na te mladenke, ko so šle po svojega Boga — zadnjič v snežnobeli obleki in s pajčolanom neveste, glavo okrašeno z mirtnim vencem. Po sv. maši so v zakristiji odložile odelo in ga zamenjale z našim preprostim. V cerkev so

Jezus, preosnuj nam misli,
naj pri Tebi se mude,
preustvari nam želje;
naj le k Tebi hrepenijo,
v Tebi le se veselije.

Novo nam obleko daj,
polno božjih milosti,
z njo dosežemo naj vsi
blaženih nebes sijaj.

Izpremeni nam besede,
da se greha oproste,

—
Če vam je
—

—
prevročē . . .
—

se vrnilo kot novinke in tam so tudi dobile nova imena, kot slede: S. Cirila, Olga, Vianeja, Alma, Bernardka, Klara, Antonija, Alojzija, Filomena.

Med sv. mašo so pele sestre. Maša je bila K. Adamičeva: Oče večni, potem Gruberjeva: Marija Pomagaj. Po povzdigovanju so pozdravile Jezusa z A. Mavovo: Ave Jezus, Ti zvesti naš pastir! — in po obhajilu Marijo z Engelhartovo: Dajte mi zlatih strun . . .

Med preobleko so pele pesem, ki je tako lepa, da bi bilo res škoda, če bi ne bila priobčena. Tako le se glasi:

tvoje naj ime slave;
daj da bodo naša dela
zaslužnja znak imela.
Novo nam obleko daj . . .

Prebleci duše naše,
v čistosti naj zableste,
preustvari nam srce,
da bo tebe le iskalo
in ti zvesto bo ostalo.
Novo nam obleko daj . . .

O, da, tako iz srca želimo, da bi naše nove se-

strice, kot pravi pesem, le Njega iskale. Bog jim bo pomagal, da Mu bodo zveste ostale.

Ta dan sta obhajali častiti sestri S. M. Klotilda in S. M. Sabina petindvajsetletnico svojega redovnega življenja. Njuni glavi je krasila trnjeva krona, prepletena s srebrnimi listi. Tudi tabernakel in sveče so bile z njimi okrašene. Vsem so silile solze v oči, ko sta pred sveto hostijo ponovile obljube in iznova obljubile zvestobo Gospodu do smrti.

Petindvajset let! Koliko dobrega sta storili v tej dobi! Koliko zakladov že imata nakopičenih v nebesih! Koliko sreče sta užili v teh letih! Gotovo je bilo tudi križev in trnja dovolj, "toda to je njuna skrivnost, do katere ima samo Bog pravico," kot se je izrazil slavnostni govornik č. P. Odilo.

Č. s. Sabina deluje v Ameriki je 16 let. Preje je bila tudi v Afriki. Mnogo otrok je že vzgojila in mnogo zaslug si je iztekla z gojitvijo cerkvenega petja. Bog ji bo plačnik.

Č. s. Klotilda je pa naša pijonirka. Gre že v dvajseto leto ameriškega življenja. Predno je pri nas vstopila, je bila precej časa zaposlena pri delu za poganske misijone, pri grofici Ledochowski (umrla v sluhu svetosti), zdaj pa pridno podučuje slovenske in hrvatske otroke tam, kamor jo kliče pokorščina. Čestitamo njej in njeni sosestri, č. s. Sabini, da bi obhajale še zlati jubilej!

K tej naši slavnosti je prispelo mnogo nam dragih gostov; posebno Sheboygančani so bili številno zastopani: v štirih avtomobilih so dospeli že prejšnji dan. S seboj so imeli č. g. župnika J. Cherneta. Častiti gospod nas je s svojo navzočnostjo seveda zelo počastil, saj je bila ena cvetka njegovega vrta presajena v našega. Dal Bog, da bi njen zgled potegnil še mnogo drugih za seboj. Chicažanov, Jolietčanov, Waukegančanov je bilo tudi mnogo — celo iz Aurore in Clevelanda in Kansasa jih je bilo nekaj. Vsi so nam bili zelo dragi. Obžalujemo le, da jim nismo mogli bolje postreči. Ne smem pozabiti omeniti tudi bratov Hrvatov iz Chicage, Jolieta in Milwaukee. Zadnji so imeli seboj č. g. župnika Jesiha in njegovega gosta Rev. Bahorića. Vsem najlepša hvala za izkazano nam čast. Drugo leto, ako Bog da, zopet na svidenje!

Veni, Sponsa Cristi . . .

Šestnajsti avgust je bil pa dan novink, to je sešter, ki so že eno leto v kongregaciji. Meni se je ta

dan skoro še bolj dopadel kot prejšnji. Že celo leto so se novinke pripravljale nanj. Tkale in kinčale so svatovsko oblačilo duše za prelepi dan obljub. Z obljubami podari sestra Bogu vse, kar ji je najdražje. Vem, da je vsaki pela duša vsa radostna:

Tebi, Kristus, hočemo slediti,
ki postal si radi nas ubog,
vdano hočemo nositi
težo križev in nadlog.
Zemeljsko bogastvo prazno
nam srce pusti,
Ti pa si odslej o, Jezus,
vse bogastvo naših dni.

Tebi, Kristus, hočemo slediti,
ki pokoren bil si radi nas,
voljo višjih izpolniti,
kot ukazov božjih glas.
Naj ponižnost prava
v naših srcih zadehti,
in rodi naj za nebesa
polno svetih čednosti.

Tebi, Kristus, hočemo slediti,
bil si čist kot bela lilija.
Čistost hočemo gojiti,
žar sijaja rajskega.
Limbarje zasadi
na gredice srčne nam,
in z nedolžnostjo obsenči
naših duš skrivnostni hram.

V tej pesmi je izražen ves program našega življenja. Po njem skušamo uravnati svoje življenje v čast božjo, v naš lastni blagor in v srečo bližnjega.

Po cerkveni slavnosti so se sestre zabavale s svojimi domačimi, ki so jih prišli obiskat. Seveda smo se tudi med seboj dobro imele, saj veste, čas je treba porabiti, ker kmalu bomo odraščale na vse kraje. Naša m. provincilka večkrat pravi: "Le lušni bod' mo, dokler smo skupaj!" Seveda to nadvse rade ubogamo.

(Citirani pesmici je spesnil znani pesnik P. Križostom, komponiral pa je obe preč. P. Hugolin Sattner.)

CHICAŠKI DEČEK JE DAL SVOJ PRVI ZASLUŽENI DOLAR ZA IZVOLITEV GOV. AL SMITHA.

Prvi dolar, ki ga je zaslužil 11letni Jurček Fleming v Chicagi, je sprejel 27. julija finančni odbor za predsedniško kampanjo gov. Al Smitha v New Yorku.

Ta dar je odbor objavil navzlic prepovedi v pis-

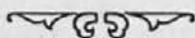
mu, v katerem je deček zapisal: "Ne povejte tega časnikarjem. To naj bo samo med Vami in menoj."

Da je 11letni J. Fleming ml. zaslužil ta prvi svoj dolar, je moral delati en celi teden. Jurček je v 6. razredu v šoli. Zdaj v počitnicah ni hotel samo

igrati, temveč je pomagal svojemu očetu, ki dela na postaji za gazolin. Ponosen na prvi svoj zaslužek, je mislil, da ne more bolje porabiti svoje prve plače kot s tem, da pomaga Al Smithu v njegovi kampanji.

“Jaz imam rad Al Smitha,” je rekel, “ker se on nikogar ne boji in ker je bil tudi on enkrat ubog deček. On ima rad uboge dečke.”

P. B.

Četrty govor o kolektah.

(Po sv. Leonu Velikem iz l. 442.)

“Predragi! Držimo od apostolov dana nam navodila. Opominjamo vas kot zvesti pastir, da ohranite že od nekdanj določeni dan za kolekte. Saj je bil ta dan vpostavljen zoper poganske razvade. Mi ga obhajamo v svetem spoštovanju in v načinu, ki je všeč Bogu. S tem pokažemo, da visoko cenimo naše očete in njih ustanove. Ta sveta in važna vpeljavnica ni samo koristila v preteklosti, ampak tudi v sedanjosti. Njim je bila v iztrebitev poganskega praznoverja, nam naj je v rast krepostnega življenja. Kaj bolje pomnožuje vero in krščansko ljubezen, če ne to, da lajšamo bedo ubogih, strežemo bolnikom, hitimo na pomoč sotrpinom. Kako daleč zmore vsak posameznik v ljubezni do trpečega bližnjika, more razsoditi Bog, ki je delivec darov. Od njega ne pridejo samo duhovni zakladi in nebeške milosti, ampak tudi zemeljska darila. Po pravici bo od nas zahteval račun od vsega tega, kar nam je dal bolj v oskrbo, kot pa v last. Rabimo previdno in po namenih božje Previdnosti vse časne dobrine, ki nam naj služijo v pridobitev dobrih del, ne pa v greh. Premoženje je po svojem bistvu in kakovosti nekaj dobrega in je v veliko korist človeške družbe, ako pride v roke dobrohotnih in darežljivih ljudi.

Čednostno je, da se obvarujemo pred pohlepom, da se ogiblujemo sramotnega uživanja z vsemi žalostnimi posledicami. Vemo, da mnogi bogatini ne skrivajo premoženja in se tudi varujejo pred potratno razkošnostjo; kljub temu tem niti njihovo bogastvo, niti njih varčen način življenja ne doprinaša priznanja, ako ne pomagajo trpečemu bolniku. Le tedaj bodo ljubljani, ako se ravnajo po besedah sv. pisma, ki pravi: Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; popotnik sem bil in ste me sprejeli; nag sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste prišli k meni. Če bogatini ne delajo tako, so še bolj ubogi, kot reveži sami. Zavržejo zaklade, ki bi jih večno uživali. Strežejo minljivim nasladam, odtegujejo se pa hrani, po kateri pravični hrepene. Na zunaj polni slave in blišča, na znotraj sama tmina. Bogati na zemeljskih dobrinah, revni na večnih. Njihove duše so lačne, nakopičili so si bogastvo za zemljo, ne pa za nebeško kraljestvo. V njih srcih ni bilo slišati odmeva besed sv. evangelija: razdaj ubogim in imel boš zaklad v nebesih.

Dobe se tudi bogatini, ki so vestni in krepostni v mnogih čednostih, srca za reveža pa le nimajo. Menijo, da jim zadostuje vera in pravičnost. Vendar je usmiljenje do revežev tako važna krepost, da brez te vse druge veliko ne pomagajo. Naj je še kdo tako vesten, nedolžen, manjka mu plemenitega sočutja do trpinov in naj ne računa na božje usmiljenje. Gospod govori: Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli. Ko bo prišel Sin božji v veličanstvu in se bo vsedel na prestol slave, bo med vsemi narodi in ljudstvi ločil dobre od hudobnih. Vsled kakšnega razloga naj so dobri poplačani, če ne radi tega, ker so v zemeljskem življenju izvrševali dela usmiljenja. Kaj čaka zavržene na levici? Kakšen očiitek bodo zaslišali? Samo tega, ker so bili hladnokrvni in brezobčutni do bližnjega . . .

Nihče, predragi, naj si ne umišlja, da je popoln v krepostnem življenju, ako se ne odlikuje v delih krščanske ljubezni. Nikdo naj ni brez strahu, ako ga ne podpira očiščujoča moč miloščine. Miloščina uničuje grehe, ugasuje kazni večnega ognja. Salomon uči: Kdor zamaši uho in ne posluša prošnje ubogega, njemu bo storil enako Gospod Bog. Tobija je vzgajal sina: Daj miloščino, ne obrni obličja od reveža.

Kakor je vera z milostjo podlaga dobrih del, tako je zopet v dobrih delih moč vere. Po besedah apostola Pavla: delajmo dobra dela, dokler je čas, posebno pa jih vršimo nasproti svojim tovarišem.

Sedanje življenje je čas setve, na sodnji dan bo čas žetve. Tisti dan bo napolnil svoje žitnice le tisti, ki je sejal. Zato, dragi, držimo se navodil apostolov. V nedeljo je kolekta, izkažite se torej v prostovoljnih delih ljubezni in prispevajte vsak po svoji moči. Vaša miloščina vam bo pri Bogu izprosila, da boste goreči in vztrajni v vseh dobrih delih po Jezusu Kristusu, Gospodu našem, ki vlada in kraljuje od vekomaj do vekomaj. Amen.”

Kakor razvidimo tudi iz tega govora, opetovano povdarja sv. Leon očiščujočo moč miloščine. Njemu je ta misel o miloščini prav priljubljena. Na drugih mestih celo primerja moč miloščine z močjo sv. krsta. Lahko spoznamo iz vsega tega, kako plemenito srce je imel ta veliki Rimljan.

—Rev. Pavel Podbregar.

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

Poroka.

Na ameriških Brezjah se je vršilo že več porok, dasi ni pri nas župnija. Kakor na Brezjah v domovini, tako tudi pri Mariji Pomagaj v Ameriki ženini in neveste radi sklepajo svojo zvezo zvestobe in ljubezni za vse življenje. Za ta prevažni korak žele dobiti blagoslov od svoje nebeške Matere, dobro vedoč, da bodo srečni le pod njenim varstvom.

Tako sta bila poročena pri nas 14. julija Genovefa Benčan iz župnije Unec na Notranjskem, in Henrik Schwab iz župnije sv. Benedikta v Chicagi. Poročil ju je p. Edvard Gabrenja. Spodbudno je bilo, da sta ženini in nevesta prejela sveto obhajilo med sveto mašo ob 11. uri. Naj spremlja novoporočenca na njuni poti življenja Marijin materin blagoslov!

Napisa.

Nekaterikrat se je že zgodilo, da so šli iskat ameriške Brezje v Joliet. Peljali so se mimo nas, pa niso opazili nad stopnicami pred cerkvijo napisa: St. Mary's, Franciscan Fathers. Da ne bo zopet kdo v zadregi, kje so ameriške Brezje z božjepotno Marije Pomagaj in da nas bo lahko našel, imamo zdaj še dva velika in lepa napisa: St. Mary's, Marija Pomagaj, Franciscan Fathers. Mr. Mešec je napravil dve železni tabli z okraski, za kar mu tu izrekamo pristrčno zahvalo. P. Blanko je pa okusno naslikal napisa z različnimi barvami. Ena tabla je postavljena na meji ob cesti, da jo lahko vsak zagleda, ki pride iz Chicage, druga pa na nasprotni strani

za one, ki pridejo k nam iz Joliet. Ameriške Brezje so približno v sredi med Chicago in Jolietom ob državni cesti. Zdaj ko so kar trije napisi, pač ne bo nikdo zgrešil ameriških Brezij in pota k Mariji Pomagaj. Kdorkoli jo bo obiskal in jo z vernim ter zaupnim srcem počastil, bo našel tolažbo in pomoč pri njej. Mi frančiškani smo veseli njih obiskov in vedno na razpolago vsem, ki pridejo k nam, saj pa tudi skoraj ni dneva, ko bi se ta ali oni ne zatekel k naši Mariji Pomagaj.

Kaj pa na naši farmi?

Poleg raznega drugega dela na farmi je bila končana košnja. — Nekaj sena in detelje je bilo pokošene s strojem, nekaj sena so pa podrli kosci, kjer ni bilo moč kositi s strojem. Vsled suše v aprilu in maju je bilo letos manj sena. Treba bo travnike preorati, dobro pognojiti in posejati z razno deteljo. To bo dalo izborno krmo živini, živina pa več in boljšega mleka. Po mleko pridejo k nam celo iz Chicage, kako šele bo, ko bo farma dajala več in boljše krme.

Na boj proti našemu sovražniku!

Velik sovražnik farmarja je osat, kanadski osat, "Canada thistles". Neverjetno hitro se razmnoži. Če bi ga ne zatirali, bi se tako razširil po vsej farmi, da bi ne bilo nobenega pridelka. Tudi na veliki njivi na hribu, kjer je posejan oves, se je silno zaredil. Opazovali smo ga, kako bujno je rastel med ovsem in sklenili smo zatreti ga, dokler je čas. Na spodbujajoč govor p. gvardijana,

da moramo tega skupnega sovražnika uničiti z združenimi močmi, se je vnela vsa naša družina in se pripravila na boj in sklenila, da ne odneha poprej ko bo zadnji sovražnik ležal na tleh. Vsakdo se je oborožil z močnimi rokavicami, drugače bi bile roke vse krvave. Rano se je podala vsa družina na bojno polje ter v enotni črti napadla sovražnika. Nastal je pravi juriš. Brez usmiljenja je vsakdo pulil s korenino vred nevšečnega sovražnika. Po kakih dveh urah srditega boja, ko je že na kupih ležalo veliko sovražnika, nastane vihar in huda ploha nas prepodi z bojnega polja. Ustavljali smo se en čas, misleč, da ploha kmalu mine, pa s tem večjo silo pada dež v velikih kapljah na nas, da smo bili vsi mokri do kože. Ubrali smo jo z njive in tekli domov kot za stavo, kakor so tekli italijanski vojaki pred našimi z Goriškega proti Piavi. Popoldne je posijalo sonce in hajdi zopet na boj. Dež je nam dobro pomogel, ker je namočil zemljo, da je bilo lažje puliti osat. Drugi dan zopet vsi na boj, samo brat kuhar je ostal doma, da nam je pripravil obed. Taka bojna četa tudi kaj stori; vsak je hotel naprej, nihče zaostati. Hud je bil ta celodnevni boj, pa na večer ni bilo več nobenega sovražnika videti, pokončan in pobit je ležal v kupih. — Zgodilo se je z osatom, kar se bo zgodilo enkrat z ljuliko med pšenico, ko poreče ob času žetve gospodar ženjcem: "Poberite najprej ljuliko in jo zvežite v snope, da se sežge, pšenico pa spr-

vite v mojo žitnico.”

Kakor se ljulika pobere in se žge v ognju, tako bo ob koncu sveta. Sin človekov pošlje svoje angele in ti pobero iz njegovega kraljestva vse pohujšanje in tiste, kateri delajo krivico in jih vržejo v ognjeno peč; tam bo jok in škripanje z zobmi. Takrat se bodo svetili pravični kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta.

Najstrašnejša resnica.

Naš Zveličar imenuje pekel ognjeno peč. To pomenja večne muke, tudi peklenski ogenj in zunanjo temo. Omenja, da bo tam jok in škripanje z zobmi kot znak največjih bolečin in najhujšega trpljenja, združenega z besnim obupom. Ko bi ne bil sam Bog razodel te najstrašnejše resnice, bi je človek nikdar ne mogel verovati, nikdar si misliti, da neskončno dobri in usmiljeni Bog tako strašno kaznuje greh. Jasno pa je razodel naš Zveličar, da je večna kazen v peklu in navzlic temu jih je mnogo, ki nočejo verovati te razodete resnice naše svete vere. Kako so ravno o njej pisali slovenski brezverci in se norčevali iz peklenskih kazni. — Daj Bog, da bi se spametovali in se poboljšali pravočasno, ker drugače jih bodo čutili na sebi in tedaj verovali v večne peklenske kazni. Prej ali slej bodo spoznali, da je Bog pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje.

Te verske resnice o peklu sicer ne morejo utajiti, pa jo razlagajo po svoje. Pa nasproti vsem njihovim razlagam stoji neomajna verska resnica, da je pekel in da so kazni v peklu večne. So v peklu duše pogubljenih angelov in ljudi; so duše ljudi, ki so živeli na svetu in so hodili po široki cesti, ki pelje v pogubljenje.

Kako strašna in grozna je že samo ta misel! Morala bi vzdramiti vsakega; kajti tako resnično je pekel, kakor resnična je beseda božja. Pekel se sicer ne strinja z našimi mislimi in čustvi, to-

da to nič ne izpremeni na razodeti resnici. Tudi smrt ni po volji našim mislim in vendar, smrt je, nihče je ne taji. Ob dnevu in ob uri, katere mi ne vemo, bo smrt potrkala na naša vrata — in ponesli nas bodo v grob.

Brezverci govore bogokletno, da si Bog sam sebi nasprotuje, češ, zakaj je nam dal življenje, ki je ukonča. Smrt nas pretrese, in vendar je neovrgljivo dejstvo, proti njej so brez vsake moči naša čustva.

Koliko je drugih vsakovrstnih nezgod in nesreč na svetu, ki se vse protivijo našim mislim in čuvstvom. Zdi se nam, da se ne morejo strinjati z neskončno dobrotljivim Bogom, ki nam je dal življenje in zdravje in željo ostati srečni in zadovoljni. Poglejmo slepega človeka, kako bridko je to zanj. In vendar so nekateri slepi od rojstva. Govorili bi, da dobri in modri Bog ne bi mogel poslati na svet tako nesrečnih in pomilovanja vrednih ljudi. In vendar so, in še koliko jih je! Ali, družinski oče ohranjuje in preživlja svojo ženo in svoje otroke. Neobhodno jim je potreben. Pride pa bolezen ali kaka druga nesreča in nagloma vzame družini ljubljene očeta, da ostanejo na svetu sirote. To se ne strinja s človeškimi čustvi in nazori, in vendar, ali se ne dogaja to vsak dan?

Ali, Bog prepoveduje umoriti bližnjega ali sebe, ko govori v peti zapovedi: Ne ubijaj. Vendar vojske so bile, zgodovina priča o njih, kot je bila n. pr. svetovna vojska, v kateri je bilo ubitih na milijone ljudi. Prepoveduje končati sebe in vendar pripusti lakoto, ki pobere nešteto ljudi. Le pomislimo na povojni čas. Koliko ljudi je umrlo za lakoto v Nemčiji, na bližnjem Vzhodu, v Rusiji. Lakota se ne ujema z našimi mislimi o previdnosti božji, navzlic temu je previdnost božja, pa tudi lakota.

Z eno besedo, naše misli, naša

čustva se pogosto ne strinjajo z deli vsemogočnega Boga. Vsaka krivica, ki jo vidimo, da jo trpe drugi ali mi sami, nas pretrese. In vsi vemo, da je krivic obilno povsod. Ali se nam ne zdi nekako čudno, neverjetno, da tisti Bog, ki je rekel o svojem Sinu: Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam dopadajenje, pa ga zapusti na Kalvariji; zato je naš Zveličar zaklical na križu: “Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!” To se ne strinja z našimi čustvi. Muke in krivice, ki jih je pretrpel naš Zveličar, nas pretresejo, ganejo v dno srca. Rojen je bil v hlevu in položen v jaslice, umrl na križu. Nam se zdi to skoraj nemogoče in neverjetno. Toda, kdo more utajiti jaslice in križ? To je dejstvo, dokazano dejstvo. Istotako je tudi dejstvo pekel. Nam se zdi to dejstvo nemogoče, neverjetno; toda resnično je pekel, ker razodel ga je Bog sam. In z ozirom na to, je pač modro in pametno za vsakega, da veruje to resnico in da živi tako, da ne bo enkrat gorel v njem. Če bi ne bilo pekla, bi bil naš Zveličar lažnik in goljuf. — Vsakdo pa ve, da je kaj takega misliti ali govoriti bogokletno. Kristus pa ni samo povedal, da je pekel, temveč On je celo umrl na križu, da bi naš rešil pekla.

Smrt je določena vsem, vsi moramo umreti. Pekel je pa samo za tiste, ki si ga sami izvolijo. Bog je vse ljudi ustvaril za nebesa, nikogar za pekel. On nikogar ne pošlje v pekel. Vsi, ki so v peklu, so si sami prostovoljno izvolili pot, ki pelje v pekel, izvolili navzlic znamenju, ki ga je postavil Bog, da ta cesta pelje v pekel. Kdor torej po njej hodi, gre sam in prostovoljno proti opominu in svarilu božjemu, v pogubljenje. Bog noče smrti grešnika, ampak, da se spokori in živi. Kdor pa noče tega storiti, gre sam in prostovoljno v pekel. Tedaj bo pogubljeni spoznal, da si je sam izbral pekel, ker je hotel živeti po svoji

volji, ne pa po božji. Da uideš peklju, ki se ti zdi že zdaj tako strašen, živi zdaj kakor ti veleva Bog.

Zakaj je hotel Bog, da je pekel tako strašen? Edino iz ljubezni do nas. Glej, veliko moč ima, kajneda, greh do tebe. Včasih misliš, da se ga ne moreš obvarovati, tolike so skušnjave v greh. Rečem ti, pekel ima še večjo moč in misel na pekel bo premagala še toliko skušnjavo. To je en razlog, iz katerega spoznaš, da ni nihče, ki veruje v Boga, skušan čez svojo moč. S pomočjo božje more vsakdo premagati skušnjavo.

hujšuje, jo odsekaj; boljše je zate, da prideš v življenje kruljav, kakor da bi imel obe nogi, pa bi bil vržen v pekel, v neugasljivi ogenj, kjer njih črv ne umrje in ogenj ne ugasne. In ako te tvoje oko pohujšuje, ga izderi; boljše je zate, da prideš z enim očesom v božje kraljestvo, kakor da bi imel obe očesi, pa bi bil vržen v pekel, kjer njih črv ne umrje in ogenj ne ugasne."

In da bi nihče ne imel teh Zveličarjevih besed za primero, s katero je samo v podobi popisal pekel, ne pa, kakor je v resnici, pravi zopet: "Ne bojte se tistih, ki

šeni, bi se o nikomer ne moglo reči, da bi bilo bolje zanj, ko ne bi bil rojen. Če bi se mogel kdo iz pekla rešiti, bi bilo vse to, kar je v njem pretrpel, le malo ali nič v primeri z večno srečo, ki bi jo užival potem v nebesih; toda iz pekla ni rešitve, muke v peklju so večne. To zopet potrjujejo besede večnega Sodnika, ki jih poroče na dan sodbe tistim, ki bodo na levici: "Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom." Mat. 25, 41.

Dejstvo je torej, da je pekel. Toda glavno je pri tem, kaj naj

Rev. A. Bombach,
President

of Western K.S.K.J.
League.

Če bi ne bil pekel to, kar je v resnici, bi ne bilo treba, da je dal Sin božji neskončno ceno, s katero nas je odkupil in rešil pekla.

Pa naj navedem zdaj besede našega Zveličarja samega, s katerimi tako jasno in neovrgljivo govori o peklju. V evangeliju sv. Marka v 9. pogl. od 42. do 47. vrste je brati: "Ako te tvoja roka pohujšuje, jo odsekaj; boljše je zate, da prideš z eno roko v življenje, kakor da bi imel dve roki, pa bi prišel v pekel, v neugasljivi ogenj, kjer njih črv (to je pekoča vest) ne umrje in ogenj ne ugasne. In ako te tvoja noga po-

umore telo, duše pa ne morejo umoriti; bojte se marveč tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel." Mat. 10, 28.

Tu so jasne in nikake dvoumne besede. Istotako se ne morejo drugače tolmačiti naslednje njegove besede: "Kaj bo človeku pomagalo, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?" Ali kaj naj da človek v zameno za svojo dušo. V primeri s peklom, kaj je vse drugo, je povedal Judežu: "Bolje bi bilo, da bi ne bil rojen ta človek."

Ko bi pekel ne bil več in bi bili torej pogubljeni še kedaj re-

nam koristi ta verska resnica. Malo bi nam namreč koristilo učeno razlagati resnice o peklju in o njem govoriti, če bi tudi obenem ne živeli tako, da bomo ušli peklju. Zato je pekel tako strašan, ker nas Bog tako zelo ljubi. Odložil je, da bo dal večno plačilo v nebesih vsakemu, kdor bo spolnoval njegove zapovedi.

V ta namen nam je obljubil večno veselje v nebesih, da bi nas osrčil za dobro, hkrati pa tudi zažugal večno trpljenje v peklju, da bi nas obvaroval pred grehom, ki je edino hudo. Bog torej vse stori za nas, da bi si pridobil na-

šo ljubezen. Kaže nam večno plačilo in večno kazen. Tako zelo želi naše ljubezni; toda prostovoljne, da nam obljublja nebesa, ako ga ljubimo, in nam žuga s peklom, ako mu jo odrečemo.

Ko bi nam dovolil en sam pogled v pekel ali v nebesa, mi bi ga ne mogli več ljubiti prostovoljno. En sam pogled v nebesa ali v pekel bi nam popolnoma vzel našo prosto voljo. Nikakor ne bi mogli biti mu nepokorni, če bi videli slavo v nebesih ali muke v peklju. Bili bi prisiljeni spolnovati zapovedi božje, ko bi samo enkrat videli nebesa ali pekel. Če bi videli, kaj trpe pogubljeni v peklju, bi ne mogli nikdar storiti smrtnega greha, ki bi pripravil

našo dušo v pekel. Ni ga veselja na svetu, radi katerega bi bil kdo pripravljen, da ga zadobi, če drži toliko časa svojo roko v plamenu, da bi mu zgorela do telesa. Grozota ognja bi mu vzela vsako željo po njem. Vzela bi mu prosto voljo. Pekel, če bi ga videli kakršen je, bi nam popolnoma vzel našo prosto voljo. V tem slučaju bi ne bili več prosti ali svobodni. Bog bi nam lahko nebesa ali pekel bolj odkril. Toda On nas noče prisiliti, da bi Ga ljubili in Mu služili. Razodel je samo, kaj so nebesa in kaj je pekel ter pustil naši prosti volji, da Ga ljubimo in Mu služimo. Zadosti imamo vzroka in nagiba, da služimo Bogu, ker vemo, da nam je za to pripravljeno v nebesih večno pla-

čilo. Istotako nas bodo večne muke v peklju obvarovale vsakega smrtnega greha, ako jih resno premislamo, ko nas napada ta ali druga skušnjava. Ni treba vedeti, kaj trpe pogubljeni, zadosti nam je to, da bodo njih muke večne, da ne bodo nikdar prenehale. To je lahko umeti in to je tudi najstrašnejše v peklju. Zadosti nam je Bog razodel o peklju, da nas pretrese že sama misel nanj. Zadosti vemo o peklju, da se radi njega lahko odpovemo vsakemu grešnemu veselju, ki bi nas spravilo vanj. Zadosti vemo o peklju, da smo pripravljene sprejeti vsak križ, vsako trpljenje samo, da ne izgubimo večne blaženosti v nebesih in da se rešimo večnih muk v peklju.

Iz našega ofisa.

ZAHVALE.

Spodaj podpisana se prav lepo zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Tereziji Deteta Jezusa za zopetno zdravje. V ta namen pošiljam malo svoto za sv. maše.

Mrs. Marija Brulla, Sheboygan, Wis.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj in sv. Tereziji za uslišano prošnjo v raznih hudih stiskah. Z vsem zaupanjem sem se k njima zatekla in na moje veliko veselje sem bila uslišana. Vsem časticem prav toplo priporočam naj se z zaupanjem obrnejo v vseh stiskah do naše nebeške Matere in gotovo bodo uslišani.

V zahvalo pošiljam tudi mali dar.

Mrs. Rosie Mance, Lockport, Ill.

Javno se zahvaljujem sv. Tereziji Deteta Jezusa za uslišano prošnjo. V težki stiski in boleznih sem bila na njeno priprošnjo uslišana, za kar ji bodi čast in hvala. S tem izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam mali dar.

Mary Planinšek, Cleveland, O.

Najlepše se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Tereziji za uslišano prošnjo.

Neimenovana, Chicago, Ill.

Darovi v blagu.

Mr. Muhič in Mr. Schirfer sta darovala razno koristno orodje.

Darovi za cerkev Marije Pomagaj:

Frances Piš \$1, družina Bojt 20c, Angela Kriznar 50c, Augusta Belinger \$1, Antonja Kness \$1, Mihael Smrekar \$1, Anna Breznick (Dev. dnev.) \$1, Helen Vovk \$1, Anna Banks \$1, Josephine Bernot \$2, M. Dragovan \$1, Frances Turk 50c, M. Kos \$1, Vinko Stefanich \$1, Leopold Milasich \$1, Antonija Nimgar (devet dnev.) \$1, Jennie Chrplak (devet

dnev.) \$1.

Miss Anžlin \$1.00, Majda Brulla \$2.00, Leopold Dolinšek \$1.00, Frank Košmerl \$10.00, Mrs. Moren \$1.00 (Dev. dnev.), Agnes Bratelj \$1.00, Mary Pavlešič \$3.00, Anna Plemel 50c, Joseph Dreščik \$1.00, Helen Zlindra \$3.00 (Dev. dnev.), Mihael Trinko \$1.00, M. Golobich \$1.00, Ant. Pazdirtz \$5.00, družina Kremžar \$6.00, Agneza Kos \$1.00, Mary Jerich \$12.00.

Darovi za list Ave Maria.

Antonija Pavlič \$2, Margareth Pattelli \$1, Frances Buchar \$1, Frank Suhodolnik \$1, Agnes Sodoc \$1, Elizabeth Keržich \$1, Barbika Malnar \$2.50, Irma Pance \$1, Martin Cesnik \$5, Frances Mohorich \$1, Marjeta Svete \$1, (v zahvalo) Ivanka Jebnik \$1, (v zahvalo), Sestra Benedict \$1.50, Marinček Kobal 50c, Frances Bučar 50c, Anna Žitnik 50c.

Barbara Gornik 75c, Marta Martich 50c, John Kopach \$1.00, Ivana Tutin \$5.00, Jakob Drasler \$1.00, Mary Planinšek \$1.00, Jakob Dolinar 50c, Uršula Gabrijan \$1.00, Frances Jaklich 50c, Mary Smrekar \$1.00, Martin Frank \$2.00, Ursich \$1.00, Lovrenc Slamnik 50c, Jury Justin 50c, Slivnik Joseph \$2.00, Subel Mary 50c, John Smerke 25c, Maličnik Blaž 50c, Gervol Florjan 25c, Mary Justin 50c, Frank Vovk 50c, po Marko Bluth 75c.

Darovi za kolegij.

Frances Stanjko \$1, Frances Mohorich \$1, Jakob Stergar \$2, Agnes Urajnar \$5, Marija Pavlešič \$3.00, Light Velath 50c, Charlie Lavrič 50c, Anton Zumen 25c, Peter Zupan 50c.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji.

Mrs. J. Prebil \$1, Anton Jakše \$3, Gertrude Mlakar \$1, Anna Jakoš \$1, Mary Zagorc \$1, Alojzij Zimperman \$1, M. Kos \$2, Mary Novlan \$5, Mrs. Trunkl \$2, Ivanka Hočevar 50c, Antonija Nemgar 50c, Mary Jereb \$2, Neimen., No. Chicago 50c, Frances Pirman \$2, Batty Jaegar 50c, J. Berabick 30c, Joseph Jakoš 50c, Angela Pregled 50c, Frances Okoren \$1, Jakob Stergar \$1, Barbara Malnar \$1, Mrs. J. Pike \$1, Mary Oblak \$1, Mrs. Katernik 25c, Franciška Muren \$1, Angela Krzmar 50c, družina Deželan 50c, Mary Abe \$5, Johana Vodnik 50c, Cecilija Brodnik \$1, Mrs. C. Perko \$1, Leo Mladič \$1, Magdalena Bokal \$1, Mary Kapus \$1, Tončka Pavlič \$2.

Alojzija Umek \$2, Mary Prah \$1.50, Katerina Kregulj \$3, Neimen. \$1, Frances Korošec \$1, Vladimir Braje \$1, Anna Virant \$2, Anna Zelko \$1, Mary Globokar 50c, N. Zele 50c, F. Jurkovič \$1, Cecilija Osolnik \$1, Mary Stukel \$1, Joseph Arh \$1, Louis Zakrajšek \$1, Mary Svigel \$1, Frances Jenko 50c, Mary Konečnik \$1, Marg. Kocevar \$2, Mary Globokar 50c, Getr. Herauer \$1, Josephine Pazel 30c, Frank Zot \$1, John Ponikvar \$1, Pauli Gerjol \$2, Mary Erkman \$1, Mary Markovič \$1, Alice Kodrič \$2, Frances Gnader \$1, Frances Vrabčič \$1, Frank Visočnik \$1, Maria Luzar 50c, po Mr. Frank Ulčar \$1, Johana Speh \$1, Mary Deželan \$2, Helen Moren \$1, Neimen. Gilbert \$1, Agnes Zakrajšek \$1, Uršula Blatnik \$1, Mary Modic \$2, Frances Sherek \$1, Neimen. Forest City \$1, Mrs. F. Bozner \$5, Joe Gradišar \$1, Mary Salokar \$1, Uršula Mesec \$1, Mary Vidmar

50c, Veronika Vidmar 50c, John Ozbolt \$2, Mrs. Leo Adamich \$2, Barbara Kochevar \$1, Mary Pavlešič \$1, Mr. Cerne \$1, Frances Skulj \$1, Anton Prijatelj \$1, Mary Papish \$1, Frances Zbashnik \$1, Mary Vayda \$1, Mary Robnich \$1, Louise Berce \$1, Johana Kristofer \$1, Mary Deželan \$1, Anna Shvab 50c, Kate Mikan 50c, Andrew Jelenčič \$1, Mary Smitt 50c, Fanny Dečman \$2, Johana Kastelic 25c, Margareth Drbnic \$1, Anna Lusa \$2, Anton Hlabše \$1, Barbara Kambič \$1, Frances Tomšič \$1, Helen Zore \$1, Agata Antalies \$1, Mrs. L. Mozick \$1, Anton Ferk \$1, Mrs. Habian \$1, Neimenovana Steelton \$1, Agnes Hosič \$1, Magi

Mrs. M. Chernoff, Eveleth, Minn. ena izmed prvih naših zastopnic v Minnesoti.

Skoff 50c, Joseph Kuhel \$1, Terezija Ostir \$1, Ana Loparetz \$1, Franciška Lrvrič \$1, Uršula Konda 50c, Frances Muren \$1, B. Zelko \$1, John Kokalj 25c, Mary Koshmerl \$1, Neimen. \$1, Frances Tosha \$1, Mary Spchar \$1.75, Mrs. & Mr. Berus 20c, Mary Zagar \$1, Stephan Zapčič \$3, Katie Gersich \$1, Josephine Bradač \$1, Marg. Gaber \$1, John Jerič \$1, John Spch \$1, Josephine Kranc \$1, Mary Rojc \$1, Frances Russ \$1, F. G. T. \$1, Anton Mohar \$1, Philipina Zagar \$5, Frank Flajnik \$2, Blaž Moličnik \$1, Antonia Zobec \$1, Anna Walter \$1, Anna Zagar \$1, Frances Russ \$2, Josephine Kocin \$1, Frances Roitz \$1, Peter Droll \$1, Jakob Robida \$1, Josepha Kervin \$1, Rosalia Kochevar \$1, Marija Zagar \$1, Anna Coff \$1, Angela Skof \$1, Frank Sajojovic \$1, Neimen. Cleveland \$5, Mary Stimetz \$1, Mrs. Anton Udovich \$2, Agnes Fugina \$1, Mary Zugel \$1, Marg. Kozjan \$1, Mary Glavan 50c, Mary Kobal \$2, Mary Mladič \$1, Agnes Fabija \$2, Agnes Augustin \$2, Mary Benedik \$1, Gertrude Tusar \$1, Anna Nosan \$1, Joe Stancar \$1, Louise Kastelic \$1, Frances Kastelic \$1, Emma Pakiž \$1, John Mihelelch 50c, Frank Križnar 50c, Mary Tomazič \$1, Agnes Možina \$1, Katarina Cerar \$1.50, Agnes Gantnar \$1, Mary Jenskovec \$1, Mary Gredenšek \$2, Mrs. Math Kremesec \$2, Mary Pavlich \$1, Agnes Skender \$1, Mary Intihar \$2, Mary Ulijan \$1, M. Ritonija \$1, Uršula Konda 50c, Kristina Traven \$1, Minka Zabret \$5, Agnes Struck \$1, Mary Mencinger \$1, John Gnidica \$2, Neimen. Milwaukee \$1, Mary Trunkle \$1, Marg. Zelko \$1, Mary

Habijan \$5, Joe Slapnicar \$1, Joe Progar \$1, Cirila Goršek \$1, Helen Shutz \$1, Mary Horvat \$1, Mary Dovjak \$1, Anna Skubic \$2, John Pluth \$1, Agnes Stefanich \$1, Frank Bambich 10c, Alojzija Stare 50c, Anton Stiglitz \$1, Rosie Možina 20c, Pavlin Trgovac \$1, Josie Markovič \$2, Josie Cimperman \$1.

Anna Smajdek 50c, Lena Petrick \$1.00, Thomas Anna 10c, Mary Gornik \$1.00, Anna Križaj 30c, Fannie Samsa \$1.00, Mrs. Narobe 50c, Mrs. Verhovc \$1.00, Mrs. Zorko \$1.00, Mary Markovich \$1.00, Joseph Hervat \$1.00, Fannie Staudohar \$1.00, Mlakar Justina 20c, Mrs. Moren \$1.00, Mary Lovša \$1.00, Marija Dolenc 50c, Katinka Pavlich \$1.10, Mary Pavleshich \$3.00, Mrs. Lamšek 50c, Mary Jerreb \$2.00, Alenica Smolej 20c, Frances Gornik \$1.00, Evgen Zlindra 50c, Mihael Trinko \$1.00, Frances Lavrich \$1.00, Rosie Možina \$1.00, Ivana Merkun \$1.00, Martin Golobich \$1.00.

Člani Apostolata sv. Franciška so postali:

Peter Fugina \$10, družina Anton Zupančič \$10, Frances Hočevar \$3, Angela Križnar 50c, John Prišel 50c, Anna Prišel 50c, Mihael Smrekar Sr. \$10, Joseph Zore \$10, Joseph Urajnar \$1, Mary Vehovšek \$1, Katinka Kuzma \$2, Katinka Stua \$10, Mary Lukanič \$10, Mary Jerreb \$10, John Smajdek \$5, Frank Mrak \$10, Valentin Ambruse \$2, Mathew Bluth \$1, Eva Bitres Banks \$1, Anna Sasek 70c, Frances Zelko \$1.

Mary Stukel \$2, Marg. Stukel \$10, Rosie, Tony in Joseph Krašovec \$1.50, Marija Končan \$1, Mary Kochevar \$3, Mary Vajda \$10, Johana Kristofer \$10, Anna Shwab 50c, Antonija Hudales \$10, Joseph Toličič \$10, Andrew Tomec 50c, Mary Oblak 50c, Mary Klemenčič \$10, E. Stauduhar \$1, V. Ambrose \$1, Mrs. J. Beseničar \$1, Frank Jančar \$10, Jakob Volk \$10, J. L. Rakovec \$10, Neimenovani za pet oseb \$50, G. Tusher 50c, Anna Berianich \$10, Mary Hochevar \$2, J. & K. Cesar \$20, Agnes & Katie Hebein \$1.50, M. Zelko in A. Joliet \$10, Minka Zabret \$10, Neimen. Milwaukee \$10, T. Gradišnik \$5, J. Gradošar \$5, Mary Mole \$10, J. Samoturčin \$5, Frank Bambič \$2, K. Adamich za sinka \$10, Anna Habat \$10.

Ivana Tutin \$10.00, Brinšek Pavlina \$10.00, Frank Žnidar \$3.00, Agnes Rom \$2.00, Mika Joseph \$10.00, Mika Rozalija \$10.00, Stephan Juraj \$10.00, Sophia Juraj \$10.00, Anna Humenik \$10.00, Eva Banks \$1.00, Marija Savigel \$10.00, Angela Mlakar 50c, Mary Dolenc \$3.00, Elizabeth Staudohar \$1.00, Math Bluth \$1.00, Rosie Glavan \$2.00, Marv Novak \$10.00, Anna Mišmaš \$5.00, Marijan Jordan 50c, Mina Mlakar 50c, Bežek Frank in Josephine po 50c, Mary Setina \$10.00, Barbara Repsel \$10.00, Katharine Kuzma \$6.00.

Za sv. maše so poslali:

Stephan Gerič \$1, Tončka Pavlič \$1, Johana Košak \$1, Anton Zupančič \$1, Joseph Kamin \$3, Matija Marinčič \$1, Agnes Zidar \$4, Carolina Kotor \$4, Agnes Zidar \$1, Rosie Gajder \$2, Math

Jamnik \$1.50, Magdalena Bokal \$1, Anton Gregorič \$1, Cecilija Brodnik \$1, Mary Ferlin \$3, Mary Gole \$1, John Maroso \$2, Joseph Stamec \$1, Anna Stamec \$1, Gertrude Mocivnik \$1, Anna Oberstar \$1, Mary Pristav \$1, družina Hočevar \$2, Terezija Kodrič \$1, Mrs. Medved \$2, Anton Cučnik \$1, Anton Cučnik \$1, Mary Gornik \$1, Mary Zupan \$1, Barbara Malnar \$1.50, Irma Pance \$1, Math. Cesnik \$2, Math Zugch \$1, Jakob Sterger \$1, Math. Zugich \$1, Agnes Urajnar \$1, družina Sterniša \$1, Jerry Laurich \$1, Lenčka Stražišar \$1, Joseph Klepac \$1, Mary Lukanich \$1.50, Katinka Stua \$2, Mary Lukanich \$1.50, Anna Maly \$3, Math. Gorjanc \$1.50, Alojzija Gorjanc \$1.50, Mary Padus \$2, Anna Pekol \$1, Joseph Jakoš \$2, Joseph Belabach \$1, Anna Zagonc \$1, Mary Stefin \$1, Frances Sterniša \$1, Mrs. F. Choleminska \$1.50, Mrs. F. Durlak \$1.50, Antonija Možina \$3, Mrs. A. Možna \$1.50, Neimen., N. Y. \$3, Angelca Končan \$1, Margareth Ritonija \$1, Angelca Končan \$1, Helen Novik \$3, Ana Smajdek \$10, Mrs. Grebenc \$2, Anna Susman \$1, A. Zobec \$2, Mary Žerovnik \$1, Uršula Kušar \$2, Ivanka Hočevar \$1, Mrs. Repar \$1, Carol Gregorich \$2, Barbara Kramer \$1, Frances Laurich \$2, Katinka Simonich \$1, Mrs. J. Fister \$1, Anna Banks \$3, Uršula Konda \$2, John Skerl \$1, John Mlavec \$1, Mary Fabjan \$1, Alojz. Ciperman \$2, Joseph Kuder \$3, Mary Bele \$1, Antonija Hudales \$1, Joseph Kuhar \$2, Mary Zagorc \$1, Gertrude Mlakar \$2, Lucija Ladkovich \$1, Anton Jakše \$4, Mrs. Pavel Ferenčak \$2, Mrs. Frank Bruder \$2, Mrs. Možina \$3, Mrs. Josephine Prebil \$2, Marija Goršič \$2, Katinka Marovich \$1.50.

Mrs. M. Kobal, Chicago, Ill. naša marljiva zastopnica.

Za sv. maše so dali:

Mary Prah \$1.50, Mary Globokar \$1, J. Pintar \$2, Cecilija Osolnik \$2, Mary Verbanek \$1, B. Omahne \$1, J. Arh \$1, F. Jenko \$2.50, G. Herauer \$1, F. Težak \$2, J. Parzel \$1, John Ponikvar \$1, M. Erkman \$1, F. Intihar \$3, I. Merkun \$1, M. Deželan \$1, H. Moren \$1, J. Horvat \$2, T. Horvatin \$1, M. Vidmar \$1, F. Kovač \$1, M. Pavlešič \$5, Mr. Cerne \$1, F. Skulj \$3, M. Vajda \$1, A. Antosh \$5, L. Berce \$1, Po Mr. Joseph Grdina iz Clevelanda \$7, A. Jelenčič \$1.50, F. Dečman \$3, J. Kastelic \$1, M. Drobnič \$2, U. Urbis \$1, Mrs. E. Smolich \$2, Barba-

ra Kambrich \$1, Mrs. Habian \$1, Frank Erjavich \$2, Mary Fraus \$1, Agnes Husić \$2, Frančiška Lavrič \$3, John Kokalj \$1, Pavlin Košir \$3, Neimen. \$1, Mrs. Skulj \$7, Barbara Omahne \$2, F. Kobilca \$2, Mary Zagar \$2, Stefan Zapčič \$1, Magdica Brišar \$1, Marg. Gaber \$1.50, John Jerich \$2, Ivana Oblak \$1, Josephine Kranc \$2, Anna Furlan \$1, Pauline Rogrli \$2, Štefania Pavlin \$4, Terezija Kmet \$1, Frank Intihar \$1.50, Mary Deželan \$1, Mary Jernevich \$1.50, Frances Roitz \$1.50, Mary Petek \$1, Mrs. Urbas \$1, Anna Cof \$1, Frank Sajovic \$2, Margareth Kozjan \$1, Antonija Možina \$3, Mary Kobal \$3, Mary Benedik \$1, Mary Zore \$1.50, Jakob Jelšovar \$1, John Mihelichh \$1.50, Mary Globokar \$1, Mary Tomazich \$1, K. Cesar \$1, Marg. Ritonija \$2, Mary Maček \$2, R. Lavah \$2, Veronika Rupe \$2, Agnes Stuck \$1, Magdalena Pucel \$1, F. Okoren \$1, A. Horvat \$1, L. Horvat \$1, L. Kozjan \$1, Aloj. Stern \$1, Anna Kernc \$1, Marg. Cimerman \$1, Agnes Xellar \$1, Mary Habjan \$5, John Plut \$1, Mary Gornik \$1, Agnes Stefanich \$1, A. Vončina \$1, A. Stiglitz \$1.50, Joseph Smrekar \$3, Katie Hladnik \$5, Anna Blakash \$1, Anton Turk \$1, Mary Toplak \$1, J. Starc \$2,

Pavlin Tergovac \$1, Josie Cimperman \$1, František Marinovsky \$30, Frank Pelko \$1, Anna Kegl \$1, Marija Novlan \$5, Mary Bettetie \$2, Mary Pazdertz \$1, Margareth Gaber \$2, Mary Vranišar \$1, J. Klepec \$1, Leopold Dolinšek \$1.50, Antonija Skok \$3, Trunkel Willard \$2, Frances Ovnik \$2, Mary Schneller \$2, Fannie Staudohar \$5, Fannie Mrak \$5, Anna Banks \$1, Frank Krulc \$2, Joe Moren \$3, Mary Kukar \$1, Frances Jaklič \$2, Leo Dolinšek \$1, Frank Erjavc \$4, John Frivkovec \$1, Alojzija Umek \$3, Mary Alich \$2, Angela Pregled \$1, Antonija Nemgar \$1, Josephine Hribjan \$2, Frances Zupančič \$2, F. Gerčman \$1, Anna Breznick \$1.50, Jakob Dolinar \$5.50, Barbara Zelko \$1, Marko Bluth \$1, Uršula Neimenovana \$1, Anna Anzel \$1, Katarina Svetličič \$1, Uršula Konda \$1, John Luzar \$1.50, Mary Swan \$1, J. Vahčič \$2, Anna Zugel \$1, Josephine Pasderz \$2, Martin Viditz \$1, John Stimec \$4, Mary Pavlešič \$5, Mary Jereb \$3, A. Stupar \$1, John Burgstaler \$1, Frank Razinger \$1, Frančiška Hudovernik \$2, John Kekser \$10, Mrs. Tomaziu \$3, Anna Kočevar \$1.50, Antonija Možina \$5, Mary Brulla \$2, Frank Cvetich \$4.50, Peter Klobučar \$1.50, Lucia Gre-

gorčič \$1, Mrs. Kušer \$2, Mary Polutnik \$2, Frank Gabriel \$1, Mary Kukar \$1, Uršula Konda \$2, Mary Buchar \$1, Antonija Možina \$2, Mary Krulc \$1, Mrs. Lavrih \$1, Ivana Merkun \$5, Martin Gobich \$1, Mary Šetina \$2, John Meglen \$1, Mrs. Buchar \$3, M. Kobal \$2.

Za samostan v Brežicah:

Agnes Kos \$2.00, Mary Čuk \$5.00, A. Kvaternik \$1.00, Žerovnik Mary \$1.00, Korelc John \$1.00, M. H. Hegler \$1.00, Terezija Cvelbar 50c.

Za Slomškov sklad:

Rev. Anzelm Murn, O.F.M., \$25.00, Tomšič Francis \$1.00, Kuša Uršula \$1.00, komisarijat slovenskih frančiškanov: Very Rev. Benigen Snój \$25.00.

Stare letnike Ave Marije in stare kalendarje so nadalje darovali:

Mrs. Marieta Svete iz Forest City, Mr. M. Hitti iz Chicage, Mrs. J. Kirn iz Waukegana, Mr. Kolman in Mrs. Barbara Klepec iz Joliet, Mr. Kobal iz Chicage in Mrs. Meglen iz La Salle, Ill. — Zraven tega so nam darovale č. slovenske sestre pri sv. Jožefu v Jolietu nekaj števil "Angelčka", ki ga je urejeval Rev. Ažbe.

Tem in vsem blagim dobrotnikom naj Gospod Bog povrne z nebeškimi darovi!

Hrast in bukev.

"Po Ewaldu.—P. P.

BILO je še v tistih starih časih, ko še ni bilo mest z mnogobrojnimi hišami, cestami in visokimi zvoniki. Tudi šol še ni bilo; ker otrok še ni bilo mnogo; tisti pa, ki so bili, so se naučili od svojega očeta, kako se z lokom strelja in kako se jelena zaleže v njegovem skrivališču; naučili so se medveda ustreliti in si oblačilo iz njegove kože izgotoviti; potem kako je treba dva lesa drug ob drugega drgniti, da se ogenj naredi. Ko so se to naučili, so znali vse, kar jim je bilo treba.

Tudi železnic takrat še ni bilo in obdelanih polj tudi ne, ladij na morju ne in knjig tudi ne, ker nikogar ni bilo, da bi bil brati znal.

Ampak drevja in dreves, tega je bilo pa mnogo več nego dandanes. Drevesa so rastla povsod tja do morskega obrežja; ogledovala so se v potokih in jezerih in se mogočno vzpenjala proti nebu. Na obrežju so priklanjala svoje veje globoko doli v močvirnato zemljo; z visokih gričev pa so se ozirala ponosno čez ravni in doline.

Drevesa so bila med seboj v najboljšem prijateljskem razmerju; ker zavedala so se, da spadajo vsa v eno samo veliko družino.

"Mi, drevesa, kar nas je, smo sami močni hrasti," so si govorila in se bahala. "Naša je zemlja, mi smo gospodarji!"

In to je bilo res, ker takrat je bilo še malo ljudi na svetu. Medved, volk in lisica so hodili na lov in jelen se je pasel na barju. Gozdna miš je sedela pred luknjo in glodala želod, bober je zidal svoje rove na potokovih bregovih.

Tedaj je pritical nekega dne medved po gozdu in je legel po dolgem pod visoki hrast.

"Ali si že zopet tu, ropar nadležni?" je zavpil hrast nad njim in mu je vsul kopico ovenelega listja na glavo.

"Ni prav, da tako lahkomisljeno razsipaš svoje listje, dragi prijatelj," je rekel medved in si je lizal tace. "To je še edino, da morem počivati v tvoji senci."

"Ako ni zate, greš lahko svojo pot," odgovori hrast prevzetno. "Jaz sem gospodar v tem kraju; kamor pogledaš, vidiš samo moje brate."

"Popolnoma res," je renčal medved. "Zato je pa kraj najbolj dolgočasen in enoličen. Veš, jaz sem se bil podal na daljšo pot na tuje, in tako sem sedaj v tej stvari precej občutljiv. V južnejših krajih je

bilo. Tam sem некоč ležal v senci bukev. To so drevesa vitka in visoka, ne tako stara in kriva, kakor vi hrasti. In njihovi vrhovi so tako gosti, da sončni žarki niti skozi ne morejo. Povem ti, da ni nič prijetnejšega, kot takole opoldne zaspati v njih senci."

"Bukve?" je spraševal hrast radovedno. "Bukve jim pravijo?"

"Da, da. In vesel bi bil ti, ako bi mogel reči, da si le napol tako lep kakor njih katera!" je trdil medved. "Pa sedaj se mi ne ljubi, da bi kramljal s teboj. Moral sem hiteti na vso moč miljo daleč zavoljo lovca, ki me je zadel s puščico v zadnjo nogo. Zdaj hočem spati in te prosim, da me na miru pustiš, ker sence mi itak ne moreš dati veliko."

Medved se je pretegnil in je zaprl oči; toda s spanjem ni bilo nič. Kajti druga drevesa so bila slišala, kaj je pripovedoval; in pričelo se je šepetanje in čebljanje in vršenje po drevesnih vrhovih kakor še nikoli.

"Bog ve, kakšna so res ta drevesa!" je ugibal eden.

"Eh, medved bi nas rad nekoliko nalagal!" je preudaril drugi.

"Jaz si ne morem predstavljati, kako bi kako drevo imelo tako gost vrh, da bi sončni žarki ne mogli skozi," je rekel mladi hrastiček, ki je slišal o čem se pogovarjajo starejši tovariši.

Toda tik poleg njega je stal grčav hrast in je z eno svojih najnižjih vej udaril mladiča.

"Ali mi boš lepo tiho!" je rekel. "Počakaj, da boš toliko star, da boš smel vmes govoriti! Vi drugi pa medvedu ne verjemite njegovih laži. Jaz sem mnogo večji ko vi in morem pregledati ves gozd daleč na okoli. Pa kolikor daleč le vidim, povsod ni drugega ko hrast."

Mladi hrastiček je ves v strahu obmolčal, pa drugi hrasti so si šepetali le potihem, zakaj imeli so silno spoštovanja do starca.

Medved pa se je dvignil in drgnil oči.

"No, sedaj ste mi pregnali spanje," je renčal, "in prav gotovo, maščeval se bom za to! Ko bom zopet prišel, bom prinesel bukovega semena seboj, in vem, da boste vsi zeleni od jeze, ko boste videli, kako nova drevesa lepo vzpevajo."

Nato je odcapljal dalje. Hrasti so pa ves ljubi dan govorili le o drevesih, o katerih jim je medved pripovedoval.

"Ako res pridejo, jim hočem zapreti zrak in svetlobo s svojo senco!" se je ustil mladi hrast. Toda udarec ga je zopet pripravil do molčanja.

"Ako pridejo, potem boš lepo uljuden do njih!" mu je velel stari. "Toda ne boj se, ne bodo prišli ne!"

* * *

Vendar prišli so.

Ko je nastopila jesen, je prišel medved nazaj in se je zleknil pod hrast.

"Prinesel sem ti pozdrav iz južnih krajev," je rekel in je izvlekel par čudnih stvaric iz svojega kožuha. "Poglej, kaj imam tukaj zate!"

"Kaj je to?" je vprašal hrast.

"To je žir," je odvrnil medved, "bukovo seme je to, ki sem ti ga obljubil."

S temi besedami je pohodil in stlačil žirove kobilje v zemljo.

"Škoda, da ne morem ostati, da bi videl, kako se boste jezili," je mrmral. "Pa človek mi postaja vedno bolj nadležen. Ni dolgo tega, ko so mi ubili soprogo in enega brata in treba je, da si poiščem miren prostor. Takle medved-korenjak ni nikjer več svojega življenja varen. Pa zdravi ostanite, vi stari godrnjači!"

Ko je medved odkoracal, so se drevesa spogledala.

"Bomo vsaj videli, kaj bo iz tega!" je rekel stari hrast.

Potem je prišla zima in jim je vzela vse listje. Sneg je ležal komolec na visoko in vsako drevo je stalo zamišljeno v svoje zimske misli in sanjalo o pomladi.

In pomlad je prišla in trava je zazelenela, in tiči so peli pesmico od tam naprej, kjer so bili jeseni prenehali. Cvetlice so pognale v tisočih šopkih; vse je bilo srčno in sveže.

Samo hrasti še niso imeli listja.

"Najbolj imenitno je, če kdo zadnji pride," so rekli. "Kralj gozdov nastopi šele tedaj, ko je vsa družba pripravljena na njegov sprejem."

Pa nazadnje je prišel tudi zanje čas. Listi so pogledali iz debelih popkov v beli dan in drevesa so si čestitala drug drugemu, kako se jim zelenje lepo poda. Mladi hrastič je bil med tem časom dokaj zrastel. Na to je bil posebno ponosen in je menil, da zdaj pa že sme vmes govoriti.

"Z bukvami ne bo nič," se je norčeval, in je pri tem s strahom škilil proti staremu hrastu, da je zopet ne dobi po glavi.

Starec hrast je pač slišal, kaj govori mlečnozobec in tudi drugi hrasti so čuli, kaj je rekel. Pa vsi so molčali. Nobeden še ni bil pozabil, kaj jim je bil medved obljubil: in vsako jutro, ko je sonce vzšlo, so skrivoma gledali navzdol, če že ne rastejo bukvice. Pravzaprav se je vsakdo nekoliko bal, a nihče ni hotel svojega strahu priznati.

Nekega dne pa so se vendarle prikazali nežni brsti. Sonce jih je obsijalo in dež jih je namočil. Ne dolgo in zrastle so v dobršno višavo.

"Glej no, kako je to vse ljubko in malo!" so se čudili veliki hrasti in so svoje veje še bolj krivili, da bi bolje videli na tla.

(Konec prih.)

NAŠI MLADINI.

ST. PETER AND THE ALTAR BOY.

FRED was a bright, clever boy. Except for occasional talking and laughing, he never had to be reprimanded in school. Whenever asked a question, particularly in catechism, Fred seldom failed.

It was not surprising that Father Francis, the Pastor had chosen Fred to be an altar boy.

Once selected for this dignity, Fred eagerly followed the instructions of the good pastor. Though living at a considerable distance from the church, he always came on time. Even during the cold winter when the snow reached up to his knees, he never missed his place in the sanctuary.

"Our Lord will certainly reward you, my boy, for your punctuality and fervor in his service," the pastor sometimes said encouragingly to him.

Naturally, Fred, being a boy, like other boys coveted the promised rewards, pleasant visions of which he had frequently now in his dreams.

Once he saw himself vested in his scarlet cassock and snow-white surplice standing at the gate of Heaven and pulling the mighty bell. Slowly the massive gates turned on their hinges and St. Peter stood before him, asking in a friendly manner what he wished.

"Of course, I wish to enter Heaven," Fred replied. "I am Fr. Francis' altar boy. Do you not know me? I have served more than one thousand Masses, so please let me in."

Gravely St. Peter replied: "Well, my boy, I must first look in your 'Merit Purse' in which your good deeds are preserved. You altar boys' purses have such big holes that almost all the good deeds fall through. When one of you reaches the gates of Heaven, he is full of expectation for the reward of services rendered, but the merits of these have mostly fallen through the holes and the devil has collected them one by one."

With these words St. Peter drew forth a golden purse, bearing in sparkling diamond the word "Fred," and began to examine its contents. In great amazement the poor boy beheld that it was nearly empty—scarcely twenty Masses remained and all the rest had fallen through the many holes.

Now St. Peter produced a small book containing all the boys' faults and shortcomings and displayed it to him as he stood there pale and shivering. There

was page after page, column after column, indicated all his unrepented faults.

"Guilty! Guilty of vanity; guilty of quarreling; one hundred and forty times you selected for yourself the better surplice and gave the poorer to the other boy; fifty times you quarreled about this. Two hundred times you wished to be the senior at serving, although the pastor had ordered you to change with your companion. Two hundred and fifty times, on feast days and on other occasions when there were many people in church, you thought: 'What must the people think of me when I serve so well? How much better I do than the other boys; how well I look in my pretty red cassock.' Guilty of . . . Poor Fred looked imploringly at St. Peter, who, not heeding his silent appeal, continued: "Guilty of needlessly looking around, thus scandalizing three hundred children, of reciting the Confiteor carelessly and hurriedly, thought you were surrounded by more than a thousand angels. Once you were inattentive during the elevation and fifty times during holy Communion; seven hundred and thirty times you genuflected hastily and irreverently.

"For the twenty Masses which you served devoutly, you will receive twenty degrees of glory in Heaven; of the other nine hundred and eighty Masses there remain much good, which, added to the first, increases your glory thirty degrees. Oh! had you served all the thousand Masses without vanity, never disputed nor quarreled, chosen the poorer garment for yourself, given others the preference, never sought the esteem of the people, served purely out of love for your Divine Saviour, humbly received reprimands, O Fred, your glory would exceed that of yonder angel, and that of the king who today entered Heaven after a hundred years of purgatory. Now comes the penance. For each Mass that you served badly you must suffer an hour in purgatory, as well as for each of your other unrepented and unconfessed faults!"

Thus spoke St. Peter. At this moment Fred saw beneath him the flames of purgatory, in the midst of which was a place prepared for himself.

Then suddenly he awoke from his woeful dream.

Fred is now a changed altar boy. He conducts himself like an angel at the altar. No longer does he treasure up his merits in a purse full of holes.—(Sent in by Hattie Hipp.)—"Tiny Amer. Tribune, July 9, 1927."

MALO GRAMATIKE. — A LITTLE GRAMMAR.

(Nadaljevanje.—Continuation.)

V avgustovi številki sem povedal, da se besede predvsem razdelijo v pregibne in nepregibne besedne vrste (flexible and inflexible kinds of words). Prva besedna vrsta med pregibnimi besednimi vrstami je **samostalnik (noun)**. Pregibanje samostalnika v različnih sklonih (cases) se izvrši po sklanjatvah ali deklinacijah (declensions). Samostalnik se torej sklanja ali deklinira.

Za uvod moram povdariti, da ločimo v slovenščini šest sklonov (six cases). Slovenščina nima artikla (členka) "the". Nekaj prav posebnega pa je v slovenščini dual (dvojina). Po dualu dekliniramo, če imamo samo dve osebi ali samo dve reči.

No, zdaj pa kar začnimo z deklinacijami! Vseh deklinacij je v slovenščini pravzaprav pet; toda le tri so v rabi. Osnova (stem) prve deklinacije se končuje na -a, zato se imenuje **ajevska deklinacija**; osnova druge deklinacije ali sklanjatve se glasi na -o, zato se ta deklinacija imenuje **ojevska**; osnova tretje deklinacije pa je -i, zato imamo tretjič **ijevsko deklinacijo**. Pri četrti in peti deklinaciji je ostalo samo še nekaj oblik, zato ju ne bomo natančneje obravnavali.

Prva deklinacija. (First declension).

Osnova te deklinacije se je nekaj v vseh sklonih končavala na -a. (N. pr.: 1. sklon (case) lipa, 2. lipa-s, 3. lipa-i, 4. lipa-m, itd.) Poskusimo z zgledom, kakor je sedaj v rabi!

E d n i n a (s i n g u l a r):

- prvi sklon (first case): hiša—the house,
- drugi sklon (second case): hiše—of the house,
- tretji sklon (third case): hiši—to the house,
- četrti sklon (fourth case): hišo—the house,
- peti sklon (fifth case): pri hiši—by the house,
- šesti sklon (sixth case): s hišo—with the house.

D v o j i n a (d u a l):

- 1. hiši—the houses,
- 2. hiš—of the houses,
- 3. hišama—to the houses,
- 4. hiši—the houses,
- 5. pri hišah—by the houses,
- 6. s hišama—with the houses.

M n o ž i n a (p l u r a l):

- 1. hiše—the houses,
- 2. hiš—of the houses,
- 3. hišam—to the houses,
- 4. hiše—the houses,
- 5. pri hišah—by the houses,
- 6. s hišami—with the houses.

V angleščini ni duala, zato rabijo tudi za dvoje reči ali dvoje oseb množino. Samostalniki (nouns)

na -a, torej samostalniki prve deklinacije so po večini ženskega spola (feminine). Le par samostalnikov ima moški spol (masculine), n. pr.: sluga, vladika, vojvoda.

Deklinirajte zase: knjiga, lipa, šola!

(Dalje prih.)

Josie Šček, mala La Sallčanka.

PISMA.

1931 West Twenty-second Place,
Chicago, Ill., July 12, 1928.

Dear Rev. Father:—

I read the "Ave Maria". I see many children writing in the "Ave Maria" letters, so I thought I would like to write, too.

I am in the sixth grade, and I go to the St. Stephen School that is on the corner of Lincoln and 22nd St. I like our school very well, and my school sister's name is Sister Serafina. We have our play time upon the roof.

We went to a picnic Sunday and we had a very fine time.

With best regards to you and to all little readers of "Ave Maria", I am

respectfully yours,

Anna Banich.

Answer (Odgovor):—Prav, da si dobila korajžo in si napisala pisemce za A. M. Veš, urednik ima zelo rad korajžne ljudi in posebno še korajžno mladino. Mrtva mladina in taka mladina, ki si ničesar ne upa, ne bo prišla daleč. Korajžni vladajo svet! Zato homo tudi mi zavladali svetu, če bomo korajžni.

Farno šolo pri sv. Štefanu obiskuješ. Želim Ti obilo uspeha pri učenju. Da boš pa lažje študirala, zato je prav, da greš včasih venkaj v prosto naravo, na piknik. Gotovo si bila že večkrat tudi pri nas v Lemontu. Le pridi še!

Prav lepo Te pozdravlja:

Urednik—Editor of Ave Maria.

Northome, Minn., July 22, 1928.

Častiti Father:—

Jaz sem v vosmi razred u šoli. Je samo Public Šola. Moji brati, Andrew pa Anton hodita tudi čhe. Sta v petimo in tricmo razredi, in deset in sedem let stara. Jaz sem pa šternist let. Naša Circo, St. Michael's Church, je enist mil od tukij.

Father Costion je naš Gospod. Emamo Mašo te pervo Nendelo, in Ponedeljeke po ta pervo, drugo in tritjo Nedela v Mesite.

Jaz nekij baram Ave Marie,—pa Naša Mati beri hvamo nam Ave Marie tudi. Je lep magazine. Jaz tudi jemlim "Messenger of the Sacred Heart". Je lep za brat.

Zdaj moram pisanja končat.

Vas Lepo Pozdravi

Anna Plemel.

P.S. Excuse my spelling mistakes.

Odgovor:—Tvoja slovenščina je sicer po angleško pobarvana, pa nič za to. Prav rad Ti oprostim Tvoje napake. Upam, da Ti bodo ravno tako radi oprostili vsi čitatelji Ave Marije.

mali in veliki. Zanimale jih bodo Tvoje novice. Ti si torej najstarejša in imaš dva bratca. Daleč imate v cerkev. Radi berete Ave Marijo. Vse to je lepo od Vas, zato Vas moram najprej vse skupaj pristrčno pozdravit, nato pa se še priporočiti Vaši nadaljni naklonjenosti.

V nadi, da me boste uslišali, ostajam Vaš vdani:

Urednik.

1410 N. Center St.
Joliet, Ill., Aug. 5, 1928.

Cenjeni gospod urednik:—

Bráli smo že več pisem ki so Vam jih pisali učence in učence tukaj iz naše šole.

Tudi jaz Vam hočem malo napisati za prelepi list Ave Marija.

Jaz sem najstarejša in sem hodila letos v četrty razred.

Kakor je bilo že poročano v tem listu, da so naš častiti gospod župnik Father Plevnik Letos zelo bolni. Zadnji mesec so šle v Rochester, Minn., ker so se morali dati aparilati zaradi bolezní na vratu. Kakor čujemo da se jim sedaj že boljša zdravje. Mi vsi smo veseli te novice in upamo in molimo da bi se kmalu zdravi in čvrsti vrnili nazaj med nas. Zato hočemo še za naprej pridno moliti da bi jih dobri Bog ohranil še mnogo let tukaj med nami.

Mi imamo sedaj dosti časa da se igramo in pomagamo tudi doma ker je treba. Kmalu bodo počitnice minule in bo treba zopet knjige vzeti pa zopet v šolo hitet. Jaz živim gor na drugem hribu in je precej daleč v šolo.

To je vse kar Vam pišem za danes. Še kaj več naj Vam piše kdo drugi.

Vas prav lepo pozdravljam in se Slovenske šolarje.

Josephine Martinčič.

Odgovor:—Živijo! Zopet eno pismo iz Jolietu. Iz tistega Jolietu, kjer samo zmagujejo. Tvoje pismo je osmo pismo, ki je prišlo iz Jolietu. Imam še eno pismo od Vas v tej številki, tako da sem do sedaj dobil iz Jolietu vsega skupaj devet pisem. To pot se je oglasil tudi Cleveland, kar me posebno veseli. Ni pa bilo glasu iz Sheboygana. Sheboygan je bil drugi za Vami, Jolietčani; sedaj pa je naenkrat zaostal. Upam, da bodo popravili to svojo zamudo in bodo Vam v Jolietu naredili še bele lase, ker Vas bodo hoteli prehiteti v dopisovanju za Mladinski oddelk. Ampak Vi se menda ne boste dali . . .

Vaš gospod župnik so srečno prestali operacijo in bodo lahko še mnogo dobrega storili za Vas. Podpirajte jih še z naprej pri njihovi skrbi za Vas in jim olajšajte njihove napore s tem, da jih boste radi imeli.

Počitnice bodo minile v tem mesecu in treba bo zopet vzeti knjige in hiteti v šolo. Le pridno se učil!

Pozdravljam Te in želim, da bi se še večkrat oglasila.

Urednik.

1436 E. 95th St.
Cleveland, O., Aug. 5, 1928.

Častiti urednik:—

Vendar eno pismo iz Clevelanda. Samo ne vem, ako ga bote sprejeli v vaš Mladinski oddelk ker jaz sem že devetnajst let stara in v septembru bom že šla v četrto leto v Notre Dame College. Mogoče bo pa le vseeno ker zgledam veliko mlajša kot sem za res. Nisem sicer šest čevljev visoka, vendar več kot pet sem pa.

Da znam slovensko pisati, brati in govoriti se imam zahvaliti mojim dobrim starišem, posebno moji ljubi materi. Govoriti sem znala slovensko prej kot angleško. Pri petim letom ko sem začela v šolo, v prvi razred hoditi, sem se že slovensko brati učila. Koliko truda so imeli moja mati, pa potrpežljivost vedno zmaga. Sram bi me bilo če bi ne znala slovensko. Nikoli se nisem sramovala povedati mojim sošolkam da sem Slovenka. Rada bi se na glas zasmejala ko so se nekatere slovenske dekleta delale za Nemke, Italijanke in še celo — Španke. Kakšna zaslepenost, kakšna neumnost! Kakšen vzrok pa imamo se sramovati slovenščine? Ni krasnejšega, ni bolj čistega, bolj mehkega, bolj sladkega, kot je ravno slovenski jezik. Ako zna eden slovensko govoriti se prav lahko nauči vsak drug jezik. Jaz sem se s pravo lahkoto učila angleško, nemško, francosko, latinsko in grško. Slovenščina mi ravno tako gladko teče kot angleščina. Naš narod je bil zelo zatiran in vendar je ostala slovenska govorica. Na Irskem so bili tudi zelo zatirani ampak devetin-

devetdeset odstotkov Ircev ne pozna svojega lastnega jezika razun mogoče par besed. Tuji narodi občudujejo in spoštujejo našo slovensko govorico in se jim krasna zdi ko jo slišijo na kakih velikih shodih. Ali jo bomo mi, Slovenci, zaničevali, se sramovali lastnega jezika?

Kako veliko zalogo povesti, poezije, zgodovine in drugo imajo Slovenci. In pesmic! Poznam narodne pesmi več jezikov ali ne najdem nikjer take ljubke kot so slovenske narodne popevke. Naš slavček, g. Anton Šubelj, je s svojim umetniškim glašom, pokazal nam njih lepoto. Vsak Slovenec ki ga je slišal je bil ganjen do dna duše. Njegov prihod je vzbudil novo pozornost in novo zanimanje med Slovenci. In upamo, da bo to zanimanje živele in vedno bolj bujno rastle in ne zopet zaspalo.

Mladina, le pridno se učite slovenskega jezika. Ne veste kako veliko vam bo koristilo. Nič se ni treba bati. Kar s pogumom naprej — saj slovenska kri nikol ne fali.

Upam da vas nisem dolgočasila s tem pismom in ako smem bi se še rada kaj oglasila.

S pozdravom,

Albina J. Wahcic.

Odgovor:—No, zdaj pa ne bom več po strani gledal Clevelanda. Zda sem pa tudi od tam dobil pismo, pa še tako imenitno pismo! V nemalo zadrego je bilo spravilo to pismo urednika Ave Marije. Prvič seveda zato, ker je tako imenitno, drugič pa, ker ne ve, ali bi rekel pisateljici Ti ali Vi. Po naših starokrajških pravilih bi jo seveda moral vikati, ampak Amerikancem ne ugaja tisto prisiljeno klanjanje. Zato bomo naredili kar lepo po domače in se tikali. Saj smo vsi mladi in mladina se tika med sabo.

Prav rad sprejemam Tvoje pismo v Mladinski oddelk. Zelo koristilo bo mladini. Marsikdo se bo morebiti ravno vsled Tvojih bodrilnih besed navdušil za slovenščino in se ne bo več sramoval materinega jezika. Zato sem nekatere stavke v Tvojem pismu podčrtal, da so bolj debelo tiskani. Tudi jaz želim, da ne bi zaspalo zanimanje za naš lep jezik in za naše lepe pesmi. Narodne popevke, ki smo jih z ginjenim srcem poslušali pri uredniku Šublju, naj bodo porok naše zvestobe slovenskemu narodu!

Želim, da bi se še oglasila. Oglasi se pa s kakšnim člankom, ki bo za Mladinski oddelk. Ti si že tako učena, da boš to lahko storila. Napišeš lahko angleško.

Prav lepo Te pozdravljam in se Ti zahvaljujem za Tvoje pismo, ki je prvo iz Clevelanda, naše bele ameriške Ljubljane.

Urednik Ave Marije.

Joliet, Ill., August 6, 1928.

Častiti Urednik Ave Maria:—

Če prav ne spadam v mladeniški odelek, bom načrčkala en par vrstic kako se kaj imamo v Jolietu. Novic iz Jolietu dobiste dost, pa vendar ne iz Jolietkega hriba. Tukaj na hribu, na zeleni naravi, imamo dosti friškega zraka, kakor tudi dosti "funa" (fun).

Počitnice za šolske otroke bodo kmali ven, in ker dnevi tako hitro tečejo naprej, ga pa tudi naši bratje in sestre pripravljajo za največ piknikov, in good times, kolikor jih je mogoče. Če bi jih vi Urednik videli, koliko jih gre skupaj na piknik, Vi res jih ne bi mogli toliko število šest v eni uri. Čaši jih je toliko da celo karo napolnijo. Posebno kadar se zberejo Adamičeve dve familije, Flanderjeve, Dragovanove, in Terdičeve. To se tiče samo mladeniški odelek. Kadar se zbere tak club, je pa res veselje jih gledat. Že zdaj so tako flitni za good-time, kaj bo pa še ko bodo veliki postali, polej pa res ne bodo nikoli doma, zmeraj na pikniku.

Kakor berem v Ave Maria vidim da vi nimaste dosti počitnic, pa vendar si jih bi malo uzeli.

Kjer neznam več kaj opisat končam to moje slabo pismo in pustim vas vseh skupaj lepo pozdravit, ravno kakor vsi iz hriba.

Ena iz Jolietkega hriba.

Če najdete kake napake, prosim da jih popravite.
Odgovor:—Tudi Ti, ki si iz Jolietkega Hriba, praviš, da ne spadaš v Mladinski oddelk. Meni se pa zdi, da spada v Mladinski oddelk vsak, ki je mlad in noče veljati za starega. Torej smeš tudi Ti semkaj med mladino.

Tam na jolietkem hribu imate dosti friškega zraka in tudi dosti zabave. Pa menda vseeno radi pridete k nam v Lemont. Veš, naš Lemont je čez vse na svetu! Zato smo srečni tisti, ki smo vedno tukaj. Seveda bi včasih bilo dobro malo spremembe, posebno v tej vročini. Ena dobra mamica je urednika povabila

gor v Minnesoto in dostavila, da tam ni tako vroče in da mi tamkaj ne bi trebalo hoditi v basement, vendar si zaenkrat ne morem vzeti toliko dopusta. Skrbri me poleg Ave Marije tudi koledar za drugo leto. Tudi v koledarju, kakor v Ave Mariji bi rad imel Mladinski oddelek. Tedaj bo mladina raje segla po njem. Ampak za prispevke ni tako lahko. Urednik se mora na vse strani priporočati in prositi, nazadnje pa mu nekateri še odgovora ne privoščijo. Veš, to je hudo in uredniki imajo včasih bridke ure.

Tebi pa želim same vesele ure ter Te v ta namen prav lepo pozdravljam.

Urednik.

P.S.:—Nekaj sem pa skoro pozabil omeniti. Uredniku se mora vedno naznaniti pravo ime, tudi če potem ustreže želji in ne da pravega imena v list. To je splošno pravilo in tudi urednik Ave Marije ne more preko njega, dasiravno pravijo, da izjeme potrjujejo pravilo. Torej, drugič prosim, da dostaviš vsaj za urednika svoje pravo ime. Mogoče Te urednik vsled tega ne bo nič bolj poznal, ampak predpisi so predpisi.

3563 E. 82nd St.,
Cleveland, O., August 6, 1928.
St. Lawrence School.

Častiti gospod urednik:—

Tudi jaz bi rada malo napisala v list Ave Marije če prav sem še majhna stara sem osem let in bila sem že pri prvem sv. abhajilu in ko se prične šola bodem šla v tretji razred. Yaz sem se začela slovensko učiti še popred kakor sem šla v šolo ker so me doma Mama učili, in v počitnicah smo imeli tudi slovensko šolo ker v naši šoli uče štiri Slovenske sestre. Yaz imam še tri sestre in sedem bratov. Starejši bratje in sestra so večkrat pisali Stričku v Ave Mariji sedaj pa smo vsi zaostali ker so bili Mama bolni celih deset tednov sedaj mi pa že pomagajo pisati. Moj brat Joseph je v šoli v Dayton, O., že tretje leto. To je moje prvo pismo prosim da mi aprostite ako ravno ni vse dobro upam da bodem drugikat boljše napisala.

Vas lepo pozdravim, Vaša mala

Angela Mervar, 3563 E. 82 St.

Odgovor:—Ti si pa od sv. Lovrenca! Tam sem pa že bil. Tam so za župnika preč. Father Oman. To so dober gospod. Tudi frančiškane imajo radi. Zato jih seveda tudi mi moramo ljubiti.

Lepo je, da si se oglasila. Šele v tretji razred boš šla, pa že tako dobro pišeš slovensko pismo. Mama so Te učili in slovensko šolo imate v počitnicah. To pa že, to! Tako ni povsod. Vaš gospod župnik so bili rojeni v Ameriki, pa se kljub temu zanimajo za jezik njihovih starišev. To je posebne hvale vredno! Le radi jih imejte!

Pozdravi prav lepo vse Tvoje brate in sestre, pa tudi mamo in ateja. Oglasi se večkrat in povej tudi drugim, naj napišejo kako pisemce uredniku Ave Marije. Kakor nekdanj Striček, tako vesel bo vsakega takega poročila.

Prav poseben pozdrav izročam Tebi! Ostani vedno tako mala in priprosta! Vesel Te bo ljubi Bog in Tvoj angel varuh.

Urednik.

Domžale, 29. julija 1928.—Lemont, 10. avgusta.

Spoštovani gospod urednik!

Dovolite, da se tudi jaz oglašim pri Naši mladini. Že leto dni je minilo, odkar je lepi list Ave Marije prvokrat priromal v moje roke. To pa je zasluga moje premile tete in dragega strica.

Joe in Gertrud Podpečnik, ki prebivata v Barbertonu in sta dosmrtna naročnika lista Ave Marije mi ga pošiljata izvod iz izvodom. Preteklo leto v juniju sta prišla po štiri in dvajsetletnem bivanju v Ameriki zopet v dragi domači kraj. Lahko si mislite, koliko iskrenega veselja in srčne radosti je bilo pri nas ob tem prvem svidenju. Z blago teto in dobrim stricem sem preživela potem mnogo lepih dni, dokler ni prekmalu bila ura slovesa. Ločili smo se. Teta in stric sta odpotovala zopet v Ameriko, jaz pa v šolo.

Moj drugi dom, kakor lahko nazivljam šolo, je uršulinski

zavod v Ljubljani. Šola je združena z internatom. Tu nas vzgajajo častite redovnice uršulinke z materinsko skrbjo in ljubeznijo za vse kar lepo, blago je in sveto. Red, točnost, disciplina! Tudi k temu nas navajajo z neutrudljivo marljivostjo. Iz srca moram priznati, da jim dolgujem globoko hvaležnost. Dosledno zahtevajo, da izvršujemo svoje dolžnosti. Najprej to, kar je potrebno, potem kar je koristno in nazadnje, kar je prijetno. Da so s to strogo disciplino združene težave, je umevno. A to nas ne sme odvrčati od reda in točnosti. Križanemu v svetišču nosimo svoje trpljenje in žrtve; On nam daje moč, da premagamo vse ovire in srečne se vrnemo zopet na delo.

Internih učenk nas je okoli 140. Nekatere obiskujejo osnovno šolo, druge meščansko šolo. V samostanu je tudi učiteljske, ki ga obiskujem tudi jaz. Sedaj sem dokončala tretji letnik. Naša ravnateljica in razredničarka je odlična pesnica, častita mati Elizabeta, ki razveseljuje duše s svojimi prisrčnimi pesmicami tudi v Ave Mariji. S kako otroško ljubeznijo se je oklepamo, ko nas tako temeljito in vsestransko pripravlja za naš bodoči poklic kot učiteljice nežne mladine, ki ga nastopimo čez leto dni. V srca nam seje dan za dnem seme dobrih nauk, naš razum nam bogati z vso potrebno vedo in znanostjo in njena globoka pesniška duša nas vodi neumorno k Jezusu, ki mora biti naš ideal.

Srečna sem v samostanski šoli, kjer nas vzgajajo tako plemenite in odlične učiteljice, srečna pa tudi sedaj v počitnicah na ljubem domu, kjer me pozivlja močno sonce — materina ljubezen.

Iskreno Vas pozdravlja in beleži z odličnim spoštovanjem

Rezka Bertonec,

učenka uršulinskega učiteljskega v Ljubljani.

Odgovor:—Tudi Tebi velja isto, kar sem povedal oni imenitni dijakinji iz Clevelanda. Ker smo vsi skupaj mladi, se bomo kar po domače pogovarjali in se tikali med sabo.

Zelo lepo si sestavila svoje pismo. Pisava razodeva tudi, da imaš spretno roko. Gotovo boš storila še mnogo dobrega potem, ko boš drugo leto naredila učiteljsko maturo. Ljubi Jezus Ti v Tvojem življenju ne bo odrekel svoje pomoči, če se boš v svojih stiskah zatekala k Njemu. K Njemu nosiš tudi sedaj svoje trpljenje in žrtve. To je zelo lepo.

Imenitno profesorico imate, M. Elizabeto. Prav je, da jo ljubite in spoštujete. Tudi mi smo ji hvaležni, ker nam s tako ljubeznijo pošilja svoje lepe pesmice.

Necessarium — utile — dulce je Vaše pravilo za življenje. Večkrat se zgodi, da ljudje spremenijo ta red in začnejo od zadaj. Najprej storijo tisto, kar je prijetno, potem morebiti, kar je koristno, šele nazadnje pa se odločijo za tisto, kar je neobhodno potrebno. Mnogo zla povzroča ta nered. Ljudje hitijo od zabave do zabave, zanemarjajo pa svoje dolžnosti. Vsled tega trpi ne samo družina, ampak cela človeška družba.

Sorodnike imaš v Ameriki in pošiljajo Ti Ave Marijo. Rada jo prebiraš. Zato bi bilo zelo priporočati našim ameriškim Slovencem, da bi svojim znancem v starem kraju naročili naš list. Iz njega bodo marsikaj zvedeli, kar jih bo zanimalo. Posebno mladina, ki obiskuje višje šole, posebno taka mladina bo hvaležna za Ave Marijo. Zatorej, ameriški Slovenci, razveselite svoje drage v domovini s tem, da jim boste čim prej naročili Ave Marijo!

Tvoje pismo bo zraven vsega tega tudi v vzpodbudo naši ameriški mladini. Največ Domžalčanov stanuje v New Yorku. Od tam še nisem dobil nobenega pisma za Mladinski oddelek. Ko bodo prebrali Tvoje pismo iz Domžal, bodo tudi oni dobili korajžo.

Prav iz dna srca sem Ti torej hvaležen za pismo. Pošlji še kak članek za Mladinski oddelek! Vesel ga bom.

Iskreno pozdravljam Tebe in Tvojo mamo, ki naj bi Te še dolgo pozivljala kot toplo sonce!

Prevdani:

Urednik Ave Marije.

VSEBINA SEPTEMBROVE ŠTEVILKE:

Hitimo z delom naprej! — Rojstvo Marijino. — Nove fonografske plošče. — Ah, koprnim po Gospodu! (pesem). — Sv. Frančišek v senci križa. — Mistik moli. (pesem). — Obisk v Lisieux. — Novice. — Ob srebrnem studencu (povest). — Pri slov. sestrah v Lemontu. — Četrti govor o kolektah. — Glasovi od Marije Pomagaj. — Iz našega ofisa. — Hrast in bukev (povest). — Naši mladini. (St. Peter and the altar boy, story; Malo gramatike; Pisma.)

Knjige za šolo in dom.

Ob bližajočem se šolskem letu priporočamo slovenskim šolam, č. g. duhovnikom, staršem in posameznikom **našo veliko izbiro slovenskih učnih knjig.** — Pozornost želimo obrniti na sledeče, ki se lahko uporabljajo v šoli, a so tudi praktične vrednosti v domači uporabi.

1) Abecenik , za ameriške Slovence.....	\$0.45	knjiga za Angleže, da se lahko slovensko uče, kakor tudi za Slovence za učenje angl. jezika	3.00
2) Katekizem za ameriške Slovence, slov.-angleški	.45	9) United States of America. Pojasnila in pouk v slovenskem in angleškem jeziku o federalni vladi in o držav. in lokalnih upravah. Zelo primerna knjižica za tiste, ki žele postati ameriški državljani, a tudi drugim bo dobro služila	.25
3) Webster's New Standard Dictionary. Fina vezava v platno. Ob robu so vrezane začetne črke, s čemer je omogočeno, da se besede lažje najdejo. Cena	1.00	10) Državlanski katekizem. Vprašanja in odgovori, ki jih je treba znati pri dobavi državljanskih papirjev....	.25
4) Popular Webster Dictionary , manjša izdaja	.45	11) Slovenska stenografija. 1. in 2. del. Kdor bi se želel izvežbati v tej zanimivi vedi, ki je tudi velike praktične koristi, mu priporočamo to knjigo. Oba dela skupno	1.20
5) Atlas z zemljevidi celega sveta. Zelo pripraven za učence, kakor tudi za domačo porabo	2.50	12) Učnim močem, ki se trudijo, da predočijo učencem zlo pijančevanja, priporočamo knjižico "Učitelj v boju proti alkoholizmu"	.45
6) Globus, zemeljska obla , ki je v veliko pomoč pri učenju zemljepisja.....	1.00		
7) Heart Songs. Zbirka nad 400 najbolj priljubljenih ameriških pesmi z notami. Fina vezava	2.00		
8) English - Slovene Reader. (Angl.-slov. čitanka). Spretno prirejena			

Za druge knjige in molitvenike nam pišite po cenik.

Naročila, katerim je priložiti potrebno svoto denarja, pošljite na

KNJIGARNO AMERIKANSKI SLOVENEK

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILL.

Prvovrstna Slovenska Restavracija in Hotel

Imamo vedno sveža jedila na razpolago. — Kadar pridete k Mariji Pomagaj vam nudimo prenočišče po najnižji ceni. — Pridite in se prepričajte sami!

LOUIS BOZZICK, AMERICAN HOTEL, LE MONT, ILLINOIS.